

Joels äventyr 2

19 andakter skrivna av Ulf Haggqvist
Lämplig för scoutpatrullen

Till dig som håller boken i din hand!

För mig har det varit roligt att höra om alla som haft glädje av den förra boken om Joel och hans "äventyr" tillsammans med Eric, mamma, pappa, UV-scoutkompisarna m.fl.

Naturligtvis hoppas jag att du också ska få glädje av berättelserna i den här boken.

För dig som inte sett den första boken vill jag kort berätta följande...

Berättelserna om Joel tog sin början i Backadalskyrkan, Göteborg, hösten 2000.

Vi var på jakt efter ett andaktsmaterial som kunde hjälpa oss att väcka våra UV-scouters intresse för andakterna, Bibelns värld etc. Ett material som kunde hjälpa dem att koppla samman Bibelns berättelser med deras eget vardagsliv i familj, skola, UV-scout etc. Eftersom vi inte hittade det vi sökte efter började jag skriva berättelserna om Joel efter de riktlinjer som vi ledare dragit upp tillsammans. Tanken var aldrig att göra någon bok av dem utan det som drev mig och oss var barnen i Backadalens UV-scoutkår. Vid ett tillfälle var UV-scoutkonsulenten på besök och idén föddes att ge ut berättelserna i en enkel bok som kunde användas i fler UV-scoutkårer.

Självklart är det roligt att berättelserna också kommit till användning i flera andra sammanhang. Samtidigt som jag fått höra om hur bra det fungerar för många har andra berättat att "hos oss fungerar det inte så bra" av en eller annan orsak. Jag tror inte att man hittar ett enda koncept, eller ett enda material, som kommer att fungera i alla sammanhang. Man får helt enkelt pröva sig fram, testa olika möjligheter och material tills man hittar det som fungerar hemma i sin patrull, scoutkår etc.

Berättelserna om Joel är ett erbjudande, en möjlighet..., kan ni ha glädje av dem är det roligt, fungerar de inte, byt dem mot något annat. Hittar ni inget som passar så gör som vi gjorde i Backa, skapa ert eget material. Det viktiga är ju att barnen lär känna Gud, inte vilket material man använder!

I detta häfte finns nitton nya berättelser varav den sista passar bäst vid sommarens terminsavslutning. Med finns också dramaberättelserna som framfördes på UV-scouts storläger MERSMAK sommaren 2005.

Tips!

Berättelserna är skrivna för att kunna läsas högt i patrullen som de är, men flera av dem går också att göra drama av, eller att återberätta med inlevelse och fantasi.

Ni får gärna krydda berättelserna med egna tillskott av såväl skämt som allvar.

Byt gärna ut lokala företeelser som namn på platser, affärer, skolor etc. så att det upplevs som att Joel bor mycket nära just "dina barn". Igenkännandet är något som gör att barn hakar på.

Runt berättelsen kan man ju utveckla andakten som man vill med sång, bön etc.

Lycka till i just din patrull/klass/grupp.

Ett stort tack till alla som hjälpt till, inte minst min familj som visat stort tålamod med mig, Per som gjort alla teckningar, Bengt på SAU och så alla goa ledarkamrater och scouter inom UV-scout. Tack för att ni finns...!

Vetlanda dagarna före pingst 2005.

Ulf Haggqvist

Barnvakt!!!!

Joel och Eric satt i soffan hemma hos Joel och läste Kalle Anka tidningar. Livet var underbart, skönt och slappt, det var sportlov. Mamma hade försökt få Joel förstå att poängen med detta lov var att man skulle ut och åka skridskor, skidor, pulka och sånt men Joel höll inte med alls.

Lilla mamma, om det hade varit sportlovets mening att idrotta hade vi haft extra gym-palektioner hela veckan, inte ledigt som nu. Meningen måste vara att man ska vila sig i form.

Joels mamma hade inte sagt mer, bara suckat djupt och meddelat att hon skulle GÅ en promenad och sedan fortsätta till affären och handla. Det skulle dröja ganska länge tills hon kom hem.

Inga problem mamma, vi ligger där vi ligger, var Joels enda kommentar till det hon sagt.

Efter en stund ringde det i telefonen och Joel masade sig upp ur soffan för att svara.

Hallå, det är Joel...?

Hej Joel, moster Agneta här, har du mamma hemma?

Nä, hon gick ut nyss och ska vara borta ett par timmar.

Å nej, vad ska jag då ta mig till?

Vaddå, sa Joel, har det hänt något?

Usch jaa, suckade moster Agneta, Joel kunde höra att hon nästan grät. Måns har jätteont i ett öra så jag måste ta honom till doktorn, ett återbud gör att vi kan få hjälp med detsamma, men då måste jag hitta någon som kan ta hand om Anton och hans kompis som jag lovat passa i eftermiddag.

Måns är förresten Joels minsta kusin, bara ett år gammal och jämt snorig och förkyld. Anton är förstås också kusin till Joel fast större, han är fem år och enligt sin pappa vildare än en vildkatt.

Jag vet inte vad jag ska hitta på, snyftade moster Agneta på ett sätt som gjorde Joels hjärta så varmt och mjukt som en chokladkaka blir i en byxficka.

Kan inte jag och Eric komma över och ta hand om Anton och hans kompis en stund medan du tar Måns till doktorn?

Oh, snälla Joel, menar du det, men klarar ni verkligen det då..?

Klart vi klarar det, det tar väl inte hela dagen?

Nä, det går nog på en timme ungefär.

Vi är hos dig om fem minuter, sa Joel och la på luren.

Han vände sig mot Eric som låg djupt nedsjunken i soffan med fötterna upplagda på bordet...

Kom nu slöis, upp ur soffan, vi ska vakta barn en stund.

Va' ska vi sa du, hojtade Eric till och flög upp ur soffan med världens fart?

Vi ska passa barn, sa Joel, min kusin Anton och hans kompis.

Den lille vilde, aldrig i livet, hur kunde du lova något så dumt och så dra in mig i det också!?

Nödläge, sa Joel, inget tjafs nu, här är det snabbuttryckning som gäller.

Joel och Eric slängde på sig ytterkläderna och sprang den lilla biten till moster Agnetas hus.

Åh, tack snälla ni, vad gulligt av er, jag ska skynda mig tillbaka, flämtade moster fram då de möttes i dörren. Ni kan ta er lite fika, det står på köksbordet.

Inne i huset pågick någon slags vild lek med Anton och hans kompis, som visade sig heta Albin, som deltagare. Leken var inte lätt att förstå för den som inte varit med från början. Joel förstod i alla fall att det var någon typ av jakt de höll på med och att det knappast skulle dröja många sekunder innan någon slog sig. Det tog max 30 sekunder innan han fick rätt. Anton och Albin sprang ihop ute i hallen och den ene för in i elementet med rumpan först och den andre slog ryggen i skohyllan. Båda grät en liten skvätt till att börja med, men snart grälade de istället om vems fel det var att de sprungit ihop.

Fika, ropade Joel och Eric, som visste att det är ett magiskt ord som kan få de vildaste bråkstakar att sitta stilla flera sekunder, ibland till och med någon minut.

Strax satt alla runt köksbordet och mumsade på var sin bulle, men helt glömd var inte krocken i hallen.

Du, sa Anton och blängde mot Albin, vet du att min pappa känner en polis? Jag ska minsann säga till min pappa, att säga till polisen, att du ska sitta i fängelse för att du knuffas!

Du, svarade Eric, min pappa är mycket starkare än din pappa och den där polisen tillsammans, han slänger ut dem i garaget om de kommer, så det så...

Ha, min pappa är världens starkaste, han är starkare än din pappa hur lätt som helst.

Äh, min pappa kan göra vad som helst, han lagade gräsklipparen igår lätt som en plätt. Min pappa då, han kan flyga flygplan du, nästa år ska han flyga till månen.

Ha, där var min pappa förra året, så det så....

Men snälla nå'n, sa Joel, är ni i den åldern. Har ni inte fattat att era pappor bara är som de flesta andra gubbar. De är helt okej, men häftigare än alla andra är de inte.

Men jag kan berätta om en häftig kille, sa Eric, en jag hörde om på UV-scout, han kan häftiga grejer.

Va' kan han då som min pappa inte kan, frågade Anton?

Jo, sa Eric, en gång var den här killen som heter Jesus på ett ställe där det var massor med folk. Då kom en man som hette Jairos fram till Jesus och bad om hjälp. "Min lilla dotter är jättesjuk, hon är på väg att dö, du måste hjälpa henne och bli frisk" sa han.

Var den där Jesus en doktor, frågade Albin?

Nä, det kan man inte säga, men han lovade att följa med hem till Jairos hus. När de var på väg dit kom Jairos tjänare och berättade att flickan redan var död så det var ingen mening med att Jesus skulle komma, det var redan för sent. Jairos blev jätteledsen men Jesus sa "Var inte rädd, tro bara". När de kom fram till huset mötte de ledsna människor som grät och klagade för att flickan var död. "Var inte ledsna, hon sover bara" sa Jesus till dem. Då skrattade människorna åt Jesus för de visste ju att hon verkligen var död. Men Jesus tog med sig Jairos, flickans mamma och lärjungarna in i rummet där flickan låg död på sängen, hon var bara tolv år gammal. Jesus gick fram till den döda flickan, tog hennes hand i sin och sa "Lilla flicka, res dig upp". Då vaknade flickan till och blev levande igen, hon reste sig upp och alla blev jätteförvånade.

Fick Jesus en död att bli levande igen, frågade Anton?

Just det, sa Joel, det kan inte någon av era pappor göra om, håll med om att Jesus är häftigast av alla.

Albin och Anton höll med.

Det kan vara bra att veta att Jesus finns den dag ni inser att era pappor inte är starkast i världen.

Precis då Joel sagt detta öppnades dörren, det var moster Agneta och lille Måns som redan var tillbaka.

Har det gått bra!?

Joel och Eric nickade...

Å, tack snälla ni, sa Agneta och gav Joel och Eric var sin 50-lapp som tack för hjälpen.

Killarna tackade så mycket och återvände hem till Joels soffa och Kalle Anka tidningarna. Strax därefter for dörren upp och in kom Joels mamma.

Sitter ni här än era slöfockar, sa hon surt?

Visst, men du mamma, du skulle visst ringa moster Agneta, sa Joel med ett lurigt leende på läpparna, hon ville prata med dig om en sak.

Bibeltext: Markus 5:21-43

En sån som jag kan inte va' lagkapten.

Det började dra ihop sig till "Novembercupen", höstterminens stora händelse i skolan. Alla klasser fick sätta ihop ett fotbollslag och spela mot lag från andra skolor. Laguttagningen var redan färdig, det enda som fattades var en lagkapten. Lagkaptenen är den av spelarna som leder laget ute på planen, som får prata med domaren och såna saker. Joels fröken hade sagt att lagkaptenen skulle vara någon som var ett föredöme för de andra. När klassen skulle välja lagkapten blev det kaos i klassrummet...

Jag tycker Valle ska va' lagkapten för han e' bäst, sa någon.

Nej, inte Valle, han blir för arg, det ska va Patrick B, sa någon annan.

Nej, sa Thomas, jag vill va' lagkapten för jag e' bäst.

Det e' du ju inte alls det, Valle är ju mycket bättre än dej...

E' han ju inte alls det....

Så där höll det på ganska länge, men hur de än diskuterade kom de inte överens. Till sist bestämdes att fröken skulle välja någon som hon tyckte skulle passa.

Okej, sa fröken, jag gör det på ett villkor och det är att ingen protesterar utan alla ska ställa upp på den som jag väljer, är det okej med er?

Visst, sa klassen i kör, vi lovar.

Jaha, sa fröken, då ska jag gå hem och sova på saken, i morgon ska jag prata lite med några och i övermorgon får ni veta vem det blir. Slut för idag, tack för idag.

På morgonen nästa dag tog Joel och Eric som vanligt sällskap till skolan.

Vem tror du att fröken väljer till lagkapten, frågade Eric plötsligt?

Tja, vet inte, sa Joel, vem skulle kunna va' ett bra föredöme i vår klass?

Jag tror ändå hon väljer Valle, han är ju i alla fall bäst.

Men du vet ju vilket humör han har, han blir ju görarg för vilken liten grej som helst. Kanske hon väljer Patrick B, han är ju ganska duktig då han får bollen och lugn är han ju.

Lugn, sa Eric, lat heter det. Visst är han ganska duktig om han vill, men när vill han? Han rör sig lika gärna och snabbt som en proppmätt snigel. Han kämpar ju inte hårt precis, har du t.ex. någonsin sett honom springa mer än fem meter?

En gång, sa Joel, när han trampade i ett jordgetingbo, då sprang han både fort och långt.

Med hundra getingar i baken ja, men på fotbollsplanen då?

Nej, aldrig.

Ja, en sak är jag i alla fall säker på, sa Eric, det blir inte du eller jag.

Nej, sa Joel, det tror inte jag heller.

När första lektionspasset var slut och det ringde för rast sa fröken...

Joel, kan du vara snäll och stanna kvar lite?

Joel blev alldeles kall, han hade glömt att lämna in matteläxan dagen innan och boken var tyvärr kvarglömd hemma idag också...

Förlåt, sa han, jag skall lämna in den i morgon jag lovar...

Vilken då, sa fröken och såg lite undrande ut?

Matteläxan, sa Joel, jag har glömt den igen, jag lovar att ha med den imorgon.

Jasså, sa fröken, det visste jag inte, jag har inte hunnit rätta böckerna än. Lämna in den i morgon då och försök att komma ihåg den i tid nästa gång.

Javisst, kan jag gå nu?

Strax, sa fröken, jag vill bara säga dej en sak. Jag vill att du blir lagkapten för klasslaget under "Novembercupen", ställer du upp?

Va, sa Joel, jag som lagkapten, nej det går inte!

Varför inte, undrade fröken?

Jag är inte bra nog, sa Joel, jag är inte så snabb, för blyg, har svårt att prata och passa bollen rätt och så...

Jag håller inte med, sa fröken. Du är kanske inte snabbast, bäst på att dribbla eller gör flest mål, men du kämpar väl, spelar för laget och gör alltid ditt bästa. Dessutom är du schysst mot dina kompisar. Missar någon en passning klagar du aldrig och säger dumma saker utan försöker uppmuntra dem att försöka igen. En annan bra sak är att du är ärlig, du fuskar inte och klagar inte på domare eller motståndare. En sån lagkapten är det jag vill ha...

Men, sa Joel, de andra i klassen tycker inte att jag är en ledartyp, de kommer aldrig att gå med på detta.

Jodå, sa fröken, de har lovat att ta emot den som jag väljer, det är bara för dig att säga, "fröken har valt mig".

Men det känns inte bra, sa Joel, jag vet inte om jag vågar ensam.

Då väljer jag Eric till vice lagkapten, sa fröken, då har du en kompis som kan hjälpa dig.

Vad betyder vice, undrade Joel?

Den som ska hjälpa till, och hoppa in som lagkapten om du blir skadad eller utbytt.

Okej, sa Joel, jag ställer väl upp då.

På rasten berättade Joel för Eric vad fröken sagt.

Häftigt, sa Eric, det låter precis som hur det var med Mose.

Vaddå Mose, undrade Joel?

Du vet han som fick leda Israels folk ut ur Egypten. Bosse berättade ju om honom på UV-scout igår. Gud visade ju sig för honom i en konstig buske som brann men ändå inte brann upp. Gud ville att just Mose skulle leda folket ut ur Egypten, men Mose trodde inte att han skulle klara av det. "Jag har ju svårt att tala, sa han, jag kan väl inte

gå till farao, folket kommer aldrig att lyssna på mig”.

Ja så var det, sa Joel, nu minns jag. Fröken sa till mig precis vad Gud sa till Mose ”jag vet att du kan, jag har valt dig”.

Just så, sa Eric. Och du, Mose ville inte gå ensam så han fick ha med sig sin bror Aron som hjälp.

Jag fick dig som hjälp.

Vet du, ibland tror jag andra ser bättre än vi själva vad vi kan. Gud och fröken tror mer på oss än vi gör själva...

Tror de på oss så kan vi nog även om vi själva tvekar.....

Bibeltext: 2:a Mosebok 3:1ff

”Novembercupen”

Joel och hans kompisar i klasslaget satt i omklädningsrummet och laddade upp inför matchen mot Jättestensskolan*. Som du kanske kommer ihåg från förra gången hade ju fröken utsett Joel till lagkapten. Hittills hade det gått riktigt bra för klassens lag i den stora skolfotbollsturneringen ”Novembercupen” som spelades mellan skolorna i Göteborg*.

De hade kommit så långt i turneringen att det nu skulle spelas semifinal. Joel hade sett motståndarna i en av deras matcher och visste att klassen skulle få möta ett bra lag, mycket bra till och med.

När fröken kom in och viskade till Joel att det var dags, reste han sig upp från bänken...

Kom igen nu killar och tjejer, nu går vi ut och kämpar, vi ger vad vi har och alla gör sitt bästa, så får vi se hur långt det räcker.

När lagen ställt upp på planen blåste domaren i sin pipa och matchen var igång. Spelet böljade fram och tillbaka och det märktes att det var två jämnstarka lag som möttes. Vartefter tiden gick så blev spelarna i båda lagen allt svettigare och allt mer irriterade eftersom det var så svårt att få till några målchanser. De kämpade och slet, sprang och passade, sköt så fort det fanns läge men de duktiga målvakterna i båda lagen lyckades hela tiden stå i vägen, när domaren blåste för halvtidsvilan stod det fortfarande 0-0.

Bra kämpat allihop, sa Joel som tyckte att han som lagkapten borde säga något i alla fall, vi kör på i nästa halvlek och ger vad vi har.

Efter pausen blåste domaren igång andra halvlek. Joel fick tag i bollen och passade till Linda som i sin tur spelade vidare till Eric som fanns strax utanför straffområdet. Han försökte finta bort Jättestensskolans* back, men det fanns inte en chans att komma förbi utan Eric blev stoppad, det gjordes ganska tufft men helt enligt reglerna.

Eric som var ganska trött och lite knäckt för att ha missat chansen att göra mål tappade nu humöret helt, först började han skälla på sin motståndare...

Vad håller du på med va, ska du typ sparka av mig benen eller, är du pucko eller...

Men jag gjorde ju inget, sa killen som spelade back.

Gjorde inget, du höll ju på att sparka benen av mig ju, pucko, nörd, tönt...

Nu blåste domaren av spelet för att kolla upp vad som hände, han gick fram emot Eric och killen från Jättestensskolan*...

Hallå grabbar, vad är det som händer här....?

Han sparka ner mig ju, skrek Eric, och du ser ju ingenting, har du glömt glasögonen hemma eller...?

Du, sa domaren, jag ser väldigt bra och jag såg att killen här stoppade dig helt okej. Han spelade helt klart på bollen, att du sen inte kunde stanna utan sprang vidare och snubblade över honom kan inte han hjälpa, brytningen var helt riktig.

Ä du go i päronet eller, sa Eric irriterat, han sparka ju ner mig säger jag, du skulle ju inte få va' domare, du skulle ju va' hemma och leka blindbock...

Nu kom Joel rusande för han kände sin kompis Eric och visste mycket väl att i de här lägena var Eric varken smart eller trevlig, bara envis och arg. Joel förstod mycket väl att om Eric inte slutade nu skulle han få minst ett gult kort för varning och kanske till och med få rött kort och bli utvisad. Joel tog tag i Eric och föste bort honom från domaren och motståndarlagets selare....

Tyst nu Eric, sa han, snacka inte till dig några gula kort nu, han spelade helt just, okej! Ta det lugnt nu så spelar vi istället.

Eric lugnade ner sig och matchen fortsatte men inget lag lyckades göra mål.

Matchen måste avgöras med straffsparksläggning, för i en cup måste ju något lag vinna. Som lagkapten fick Joel välja vem som skulle skjuta första straffen...

Jag väljer Valle, sa Joel.

Motståndarnas spelare sköt deras första straff, ett snyggt skott som satt i krysset. Så var det Valles tur, nu hängde det på honom, om han gjorde mål fanns chansen kvar att gå till final, om han missade blev det match om tredjepris istället.

Valle la upp bollen, tog sats och sköt ett hårt skott som var bra på alla sätt förutom att det gick utanför. Valle sjönk ihop på golvet, laget skrek ut sin besvikelse, alla utom Joel som gick bort till Valle och klappade om honom och försökte trösta så gott det gick.

Du, sa han, det där kan hända alla, det har hänt Ronaldo och Figo också.

Matchen om tredjepriset blev en spännande historia, Joels lag mötte ett lag från Bräckeskolan*. Precis som semifinalen blev det en mycket jämn match. Joels lag lyckades ta ledningen med både 1-0 och 2-1, men båda gångerna lyckades Bräckeskolan* kvittera, med bara 5 minuter kvar stod det 2-2. Joel drev upp bollen på högerkanten och passade sedan in till Linda som satte fart in i straffområdet där en motståndare försökte få stopp på henne genom att dra henne i tröjan...

En skarp visselsignal ljöd över planen..

Straff, sa domaren och pekade på straffpunkten, han tittade sedan på Joel. "Vem ska lägga den"?

Killen i tröja nummer 5, sa Joel, han heter Valle.

Men, sa Valle med tvekan, jag missade ju i förra matchen?!

Inte han igen, sa flera i laget.

Du är bäst av oss, sa Joel, sätt dit den nu, du missar inte två på raken.

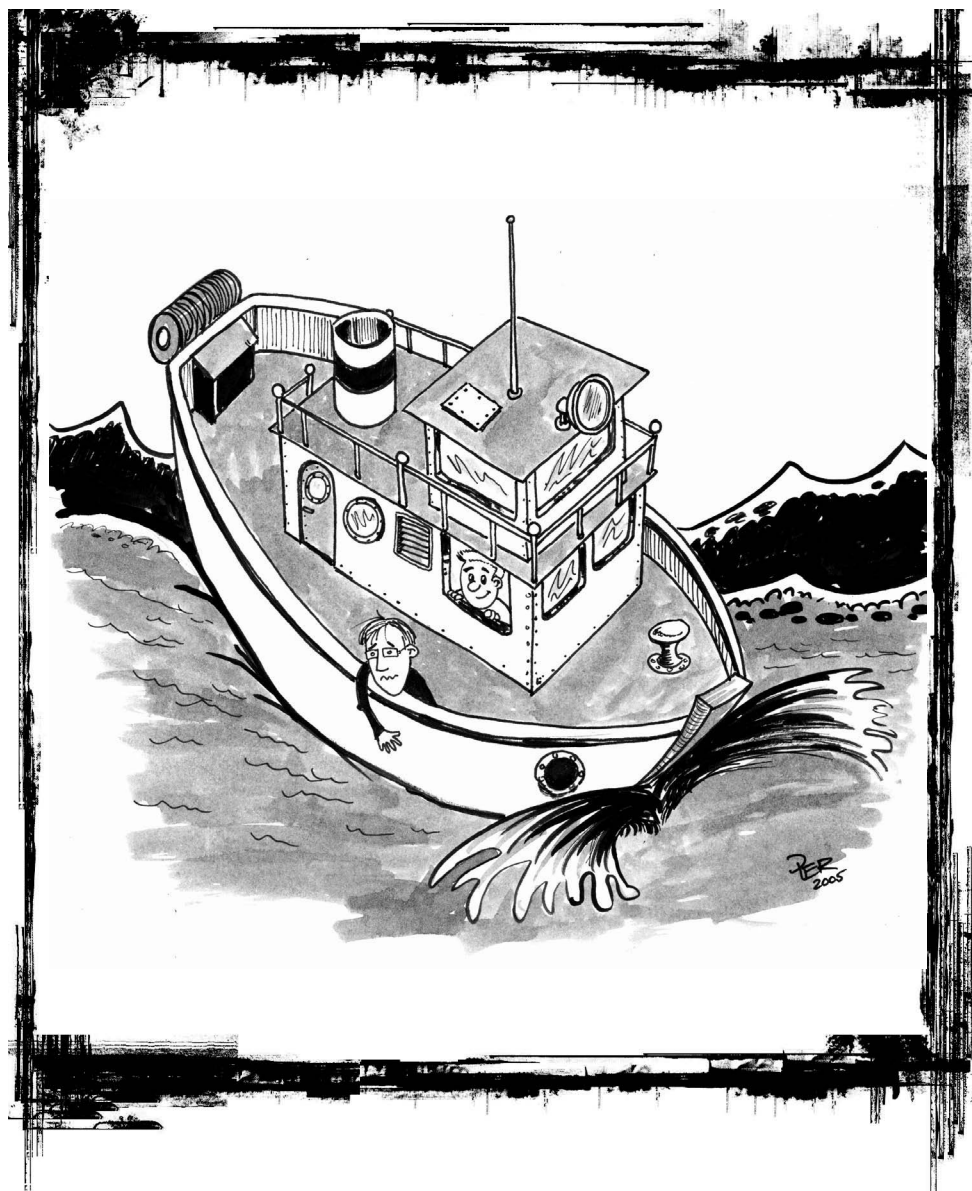
Valle lade upp bollen på straffpunkten och tog sats. Lagkompisarna blundade för de trodde att han skulle missa igen, men skottet satt hårt och bestämt i mål. Det stod 3-2 till Joel och kompani och så slutade matchen, och Joels lag blev bronsmedaljörer i novembercupen.

Efteråt kom fröken fram och gratulerade hela laget, hon gav Joel en kram och sa...

Jag visste att du skulle bli en bra lagkapten. Men hur vågade du satsa på Valle som straffskytt en gång till när alla andra i klassen tyckte något annat och han själv också?

Det har jag lärt mig av Gud, sa Joel. Gud har alltid gett nya chanser åt dem som misslyckats med något, så gjorde han med kung David, med Petrus och många fler. Man ska alltid ge de som misslyckats med något nya chanser. Du vet, nästa gång kan det vara min tur att misslyckas, då hoppas jag att både Gud och människor ger mig en ny chans, därför gav jag Valle chansen igen, och han tog den!

Bibeltext: Johannes. 21:15-17

Ett äventyr på havet...

Det var en härlig sommardag, solen lyste från en blå himmel.

Vilken tur vi har med vädret, sa Joels pappa medan han stoppade ned de sista mackorna i ryggsäcken, en perfekt dag för en tur på havet.

Det var så här att Joel, hans storasyster Matilda och pappa hade pratat i flera år om att de någon gång skulle åka iväg på fisketur med någon kustfiskebåt. De hade kollat i annonser massa gånger men det hade ändå aldrig blivit av, inte förrän den här dagen. Mamma hade till sist fått nog av att de pratade så mycket men gjorde så lite, hon hade helt enkelt ringt och bokat plats för tre personer på en fisketur med båten Svea II.

Jag tänkte att nu så får storfiskarna i familjen ta och prata lite mindre och visa lite mer, men se själv följer jag absolut inte med, jag tål inte sjön och så är det bara.

Men kära gumman min, sa pappa, inte är det så farligt men sjön inte, följ med du också det finns säkert plats för en till, vädret är ju toppen.

Jag blir sjösjuk direkt, sa mamma, om det så inte blåser ett skvatt, jag är och förblir en landkrabba.

Jaja, sa pappa, men här ser du i alla fall en riktig sjöman som inte räds vindars dån och havets brus, man är ju ändå släkt till de gamla Vikingarna som for omkring på havets vågor. En dagstur på havet kanske väcker vikingablodet och vikingatagen till liv...

Kan ju behövas, sa Matilda, för inte har vi sett så mycket vikingatag i dig pappa, om nu inte vikingatag innebär att sitta och hålla i fjärrkontrollen till TV:n.

Bra talat syrran, sa Joel, och när det gäller vikingablod är väl det närmaste han kommit blodpuddingen han tvingade i oss igår med orden, ”det är inte gott men billigt”.

Var snälla mot pappa nu, sa mamma samtidigt som hon inte kunde låta bli att skratta själv.

Vänta ni bara, sa pappa, nu skojar ni med mig, men när jag har dragit upp den största torsk ni någonsin sett, då blir det nog andra tongångar.

De packade in sina saker i bilen, vinkade till mamma och for iväg till hamnen där båten låg för ankar. När de steg på båten kikade Joel upp mot himlen, längst bort i horisonten syntes bara några små molntussar annars var himlen klarblå, vattnet lågt blankt som en spegel.

Skepparen hälsade dem välkomna ombord och båten lämnade kajen, tuffade igenom hamninloppet och ut mot öppet hav. Under tiden som båten stävade allt längre ut från land visade en besättningsman hur fiskeutrustningen fungerade.

Vilket strålande väder, sa pappa till skepparen när de stannat till och börjat fiska, härligt inte sant?

Jo, väderomslag är alltid bra fiskeväder, sa skepparen, fiskarna känner av det och rör sig mer.

Väderomslag, sa Matilda lite oroligt, men det är ju hur fint som helst?

Nu ja, sa skepparn, men titta bortåt horisonten.

När Joel tittade åt det hållet där det förut var några små molntussar såg han hur stora moln börjat växa fram och när han kände efter märkte han att det börjat blåsa lite.

Men det blir väl inte storm, frågade Joel oroligt?

Nä, sa skepparn, då hade vi inte gått ut, men friska vindar blir det nog.

Usch, sa Matilda och Joel nästan samtidigt.

Ingen fara, jag är ju med, sa pappa, tänk på vikingablodet, lita på mig bara.

Snart glömde de vädret eftersom det visade sig vara som skepparn sagt, idag var det visst fiskeväder. På en liten stund fick Matilda två stora torskar och Joel fick en medan pappa fortfarande var utan. Det blåste mer och mer och båten hade börjat gunga, först bara lite grann, men efter en stund gungade det ordentligt. De satte sig ned på en låda för att vila sig lite.

Jag är hungrig, sa Matilda.

Jag med, sa Joel.

Ät ni, sa pappa, jag är inte hungrig än.

Men pappa, sa Joel, vad blek du är, mår du inte bra eller...?

Det är ingen fara med mej, sa pappa.

Max fem sekunder senare rusade han fram till relingen och kräktes.

Gode Gud, hjälp, viskade han innan han kräktes igen. Därefter släpade han sig tillbaka till lådan där Joel o Matilda satt kvar. Pappa satte sig på lådan och började gnälla och kvida "ohhh, vi sjunker, jag dör, vi går under, hjälp, Jesus hjälp.."

Just när pappa sa det där om Jesus gick skepparn förbi....

Men hur står det till här då?

Jag dör, sa pappa med ynklig röst, vilken fruktansvärd storm.

Vilken storm, frågade skepparn? Till stormvindar är det långt än, men vi är på väg tillbaka mot land om det kan trösta. Är ni oroliga barn, sa han och tittade på Matilda och Joel?

Nej, sa Joel. Du ser ju lugn ut så varför skulle vi vara oroliga, du känner ju havet?

Förresten tror vi på Jesus, sa Matilda, och han har makt över havet också., han kunde ju stilla stormen på Gennesarets sjö som var så stark att alla lärjungarna var jätterädda, till och med de lärjungar som var fiskare! Kunde han ta hand om dem tar han väl hand om oss också, vi är inte oroliga.

Vet ni, sa skepparn, det va bra sagt. Jag tror på Jesus jag med, det gör förresten många av oss som håller på med fiske nuförtiden också. Många av fiskarna här utanför Göteborg tror på Jesus. Det är ena gött att veta att Jesus är med när det verkligen stormar, annars skulle jag också bli rädd ibland när man är i stormen på riktigt.

Men du skepparn, hur kunde Jesus få stormen att sluta bara genom att säga till den, frågade Joel?

Ja det är märkligt, sa skepparn, men Jesus han va´ inte som andra. Jag har aldrig sett eller hört talas om någon på världens sju hav som kunnat göra något sån´t, bara en enda, Jesus.

Han måste vara den mäktigaste av alla, sa Matilda?

Just det, sa skepparn, så är det, därför sjöng vi en sång i söndagsskolan när jag var barn som går så här ”Med Jesus i båten kan jag le mitt stormen...”

Men pappa med sitt tjtande om vikingablod och vikingataktar han ler inte, sa Matilda. Fast rädd är jag inte, sa pappa, bara sjösjuk.

Om denna fisketur har Joel och Matilda pratat många gånger, men pappa vill helst inte höra på så mycket. Sjung den där sången ”Med Jesus i båten kan jag le mitt i stormen”, det räcker, brukar han säga när fisketuren kommer på tal.

Bibeltext: Lukas 8:22-25

Kan man tro på det man inte ser?

Joel och Eric satt på lekplatsen och gungade lite slött på en gungbräda.

Vad ska vi göra, sa Eric?

Ingen aning, sa Joel.

Det finns absolut inget att göra....

Efter en lång stunds tystnad frågade Eric...

Du Joel, hur kan man veta att saker som inte syns finns?

Va sa du, sa du?

Jo, jag undrar bara hur man kan veta att sånt som inte syns finns, luft till exempel.

Tja, sa Joel, man gör väl experiment och sånt.

Jo, det är klart, men jag tänker på andra saker, som Gud till exempel. Man kan ju inte bevisa att Gud finns med typ experiment och sånt.

Nej, sa Joel, med honom är det nog som Bengt Andersson i Bengtsfors, man får tro att han finns bara för att det verkar självklart, typ.

Vadå självklart, sa Eric, känner du någon Bengt Andersson som bor i Bengtsfors.

Nej, sa Joel, fast jag läste i tidningen att det finns en massa människor i Sverige som heter Bengt och Andersson är ju nästan det vanligaste efternamnet. Bengtsfors är en stad där det bor många människor. Då borde det väl finnas minst en Bengt Andersson där eller hur?

Men så kan man väl inte säga, sa Eric, man måste väl ha bevis?

Joel och Eric bestämde sig för att kolla om det fanns någon Bengt Andersson i Bengtsfors, men hur kollar man det? Joel kom strax på lösningen...

Internet förstås, där måste man kunna leta, där finns nästan allt.

De sprang hem till Eric och frågade om de fick använda datorn och gå ut på nätet en stund.

Vad ska ni göra, undrade Erics mamma?

Vi ska bara kolla upp en snubbe i Bengtsfors, sa Eric.

En snubbe i Bengtsfors, sa Erics mamma förvånad, vad då för snubbe?????

Bengt Andersson, sa Joel.

Bengt Andersson i Bengtsfors, vem är det, känner ni någon i Bengtsfors förresten, sa Erics mamma ännu mer förvånad?

Nä, vi känner honom inte, vi ska bara kolla om han finns, får vi det?

Erics mamma bara skakade på huvudet och mumlade något förvirrat om "det måste vara arvet från pappa som gjort sonen så förvirrad" men lovade ändå killarna 10 minuter på nätet.

De sökte på Bengtsfors först. Med på listan över sökträffar fanns tidningen "Dalslänningen".

Tidningar är bra, sa Joel, de skriver om människor och sånt som händer.
Klicka på ”Dalslänningen” så letar vi där, sa Eric.

På tidningens hemsida stod det ”sök efter” och så kunde man fylla i ord i en ruta. Joel skrev dit Bengt Andersson och klickade på starta sökning, de fick tre träffar.

”Bengt Andersson avgjorde derbyt mot Dals Långed med en jätteräddning”.

”Söndag 11.00. Bengtsfors missionskyrka, Bengt Andersson predikar.”

”Intervju med brandingenjör Bengt Andersson”.

Joel och Eric funderade lite, troligen fanns ju en Bengt Andersson i Bengtsfors, fast det var inte säkert. Pastor i missionskyrkan kanske bara var på besök, målvakten kanske spelade för Dals Långed och brandingenjören bodde kanske någon annanstans.

Vi kan ju förstås ringa nummerupplysningen, sa Joel.

Okej, jag slår numret, 112 är det väl?

Neej, det går ju till SOS Alarm.

Hoppsan.

118 118, är det.

Okej, jag ringer.....

Eric slog numret...

Nummerupplysningen godmiddag, sa en röst.

Hej, sa Eric, jag undrar om det finns någon Bengt Andersson i Bengtsfors.

Ett ögonblick, sa rösten., strax kom den tillbaka. ”Ja, det är nummer 0245-11123”

Tack., sa Eric.

Vill ni bli kopplad, frågade rösten?

Nej tack, jag är ingen hund så jag vill inte bli kopplad, sa Eric och la på luren.

Nu visste de säkert att det fanns en Bengt Andersson i Bengtsfors som troligen var pastor, målvakt eller brandman.

Hur skall vi få reda på vilken Bengt det är då, undrade Joel?

Vi får ringa, sa Eric.

Du är inte klok!

Jojomen, jag har världens plan, jag ringer och tackar för predikan bara.

Sagt och gjort, Eric slog numret han fått av rösten på nummerupplysningen.

Ulrika, sa en röst.

Hej, är Bengt hemma.

Nej tyvärr, han är på jobbet, kan jag hälsa något.

Jag ville bara tacka för en bra predikan i söndags.

Nehej, nu måste du ringt fel, sa hon som kallat sig Ulrika, Bengt har inte varit i kyrkan på årat.

Förlåt så mycket, sa Eric och la på luren. Han berättade för Joel vad Ulrika sagt.

Jaha, sa Joel, då är det inte pastorn, då måste det vara målvakten eller brandmannen.
Nu får du ringa, sa Eric.

Efter en lång övertalning ringde Joel.

Ulrika, svarade en röst.

Hej, är Bengt hemma.

Nej, tyvärr han är på jobbet, han kommer om en timme, kan jag hälsa något.

Jag skulle bara säga grattis till den fina räddningen i fotbollsmatchen, sa Joel försiktigt.

Va gulligt, sa hon som hette Ulrika, om du vill kan du ringa honom på jobbet, han är på brandstationen.

Är han på brandstationen, sa Joel förvånad?

Javisst, han jobbar ju där.

Du, är han snäll den där Bengt?

Ja, skrattade Ulrika, jättesnäll för det mesta. Ring honom gärna, han blir jätteglad när någon säger något fint om hans fotbollsspelande.

Vem är du förresten, sa Joel

Hans fru, sa Ulrika och la på luren.

Okej, sa Joel, nu har vi bevis. Bengt Andersson i Bengtsfors finns. Han finns i tidningen, och på nummerupplysningen och han har en fru och han är både målvakt och brandman. Troligen också snäll. Fast vi inte ser honom, kan vi veta att han finns.

Vill vi bli ännu säkrare kan vi ju ringa och prata med honom själv.

Men du, så här är det ju med Gud också. Han syns kanske inte, men man kan läsa om honom i Bibeln, och prata med de som känner honom t.ex. UV-scoutledarna, pastorn, mamma eller pappa.

Ja sa Eric, vill man vara ännu säkrare kan man ju börja be till honom själv.

Du vi gör det, sa Joel, nu. Honom vill jag lära känna hellre än Bengt Andersson.

Ok, sa Joel, jag vill också lära känna Gud.

Ut i mörkret...

Scchhh, kan ni stå still och vara tysta nu så jag kan berätta vad som ska hända.

Det var Bosse, Joels UV-scoutledare, som försökte få tyst på hela gänget på en gång och det var inte det lättaste. Efter en stund hade det i alla fall blivit så lugnt att det gick att berätta om kvällens program även om det var lite oroligt i det hörn där Joel, Eric och de andra i patrull Blåvalen ställt sig.

Okej, nu är det så här att vi ska ut på mörkerspårning. Vi ska hålla till i skogen bredvid Ladan*, jag hoppas att alla har fått med sig varma kläder och ficklampor som vi sa till om förra veckan.

Va, sa Joel, vaddå ficklampa, det är ingen som har sagt något om ficklampa till mig!

Inte om varma kläder heller, jag har ingen mössa med mig, sa Eric, det är ju kallt ute ju!

Men vi sa faktiskt till om detta förra veckan, en lapp fick ni också med er hem, sa Bosse.

Vaddå för lapp, sa Joel, jag fick ingen lapp?

Det kanske är denna lappen han menar, sa Eric försiktigt och visade ett par lappar som han plötsligt kom ihåg att han stoppat i fickan på UV-scoutskjortan förra veckan, det var både hans egen och Joels.

Bra jobbat Eric, sa Joel surt.

Du kunde väl ha påmint mig, du fick ju lappen själv först ju, svarade Eric irriterat.

Jaja. sa Bosse, du Eric kan låna min mössa för jag har en luva på jackan, och i verktygslådan finns en ficklampa, ni får ha den tillsammans.

Nå, vi ska alltså hålla till i skogen vid Ladan. Nu är det viktigt att ni lyssnar noga på vad jag säger. Ni går tillsammans i de grupper ni delats in i. Följ vägen till Ladan och gå ner på ången nedanför backen, där finns en stig in i skogen. Förhoppningsvis lyser ljuslyktan jag ställt där fortfarande, men eftersom det är lite blåsig kan den ha slocknat. Lys då in i skogen med ficklamporna så ser ni skenet från reflexerna som sitter uppsatta på träden. Följ slingan som reflexerna visar så kommer ni ut vid en fotbollsplan. Gå över fotbollsplanen och till höger vid första huset. Där kommer ni på en gångväg som går förbi skolan och servicebutiken, ta den vägen tillbaka hit, vi kommer att släppa iväg grupperna med 2 minuters mellanrum. Lycka till!

När det efter vad som kändes som en evigt lång väntan, i verkligheten 4 minuter, äntligen blev Joels och Erics gäng som skulle gå skyndade de ut genom kyrkans dörr och bort mot Ladan*. När de kom fram dit stannade de upp....

Vart skulle vi gå nu då, sa Joel.

Jag vet inte, sa Eric, in i skogen förstås.

Vi vet inte, sa Mia och Becka, vi var på toa när Bosse berättade, va' sa han?
 Vet inte, sa Joel, han sa bara något om en ljuslykta som skulle visa vägen, men den syns ju inte någonstans.
 Äh, vi går väl in i skogen och letar då, sa Eric.
 Aldrig i livet, sa Joel, det är ju görmörkt, man ser ju nästan inget här på ängen, därinne i skogen är det ju ännu mörkare.
 Men vi har ju ficklampor, sa Mia.
 Kom så går vi in i skogen, sa Becka, det är spännande när det är mörkt.
 Nej, läskigt, sa Joel, mycket läskigt.
 Eric, Mia och Becka tände sina ficklampor och började gå in i skogen. Joel tvekade lite men bestämde sig för att följa med in i den läskiga mörka skogen eftersom han var ännu räddare för att stanna kvar ensam ute på ängen...
 Hallå där, vänta på mig, ropade han och sprang ifatt de andra.
 Hur Joel, Eric, Mia och Becka än lyste med sina lampor och letade hit och dit i skogen hittade de inte en endaste liten reflex, i och för sig inget konstigt alls eftersom de letade på helt fel ställe. Det hela blev ju inte lättare av att Joel och Eric skulle samsas om en enda ficklampa. Allt som oftast snubblade den av dem som just då gick i mörkret utan lampa över alla trädgrenar, rötter och stenar som någon elak person slängt överallt i skogen.
 Efter en stund gav de upp och letade sig tillbaka till kyrkan dit de flesta andra redan hunnit.
 Där är ni ju, sa Bosse då de kom in i kyrkan, vart tog ni vägen, vi skulle just ut och leta efter er.
 Nja, sa Joel, vi hittade inte en enda reflex.
 Jaja, sa Bosse nu ska vi ha andakt i alla fall. Jag tänkte läsa en vers som jag tycker passar bra från Psaltaren 119 och vers 105. "Ditt ord är en lykta för min fot, ett ljus på min stig". Jag tänkte på det Bibelordet ikväll när vi gick nedför backen och över ängen och in i skogen...
 Va, gick ni nedanför backen, sa Joel, varför sa ingen att det var stigen nedanför backen vi skulle gå?
 Den stigen har jag ju gått minst femtio gånger, sa Eric irriterat.
 Jag sa ju faktiskt det, sa Bosse, tydligt och klart dessutom. I alla fall så när vi gick där i skogen på stigen så tänkte jag på hur viktigt det är med en lykta eller ficklampa när det är mörkt omkring en. Tänk att Bibeln vill vara en sådan lykta i vårt liv. Vi har fått den av Gud för att få hjälp att hitta rätt väg i livet precis som ficklampan och reflexerna hjälpte oss i skogen.
 Bosse bad en bön där han tackade Gud för Bibelns ord, för hjälpen vi fått genom den, sedan bad alla UV-scoutbönen tillsammans.
 På vägen hem funderade Joel lite till på det Bosse sagt och sa för sig själv....

Jag vet ju hur det blir om man glömmer lampan och inte lyssnar ordentligt, då går man lätt vilse och snubblar omkring i mörkret. Det är nog så med Bibeln också. Om man glömmer bort att använda den, inte lyssnar på vad Gud säger, ja då går man lätt vilse i livet också.

Joel bad tyst för sig själv. ”Gud hjälp mig så jag inte glömmer att använda din lykta, Bibeln”.

Bibeltext: Psaltaren 119:105

När man bara tänker på sig själv.

Det var en regnig tisdagseftermiddag då pappa kom till fritidsklubben för att hämta upp Joel på hemvägen från jobbet. Joel var lite småsur och less på skolan, på regnvädret och annat. Joels pappa hade bråttom hem eftersom han blivit försenad på jobbet och höll på att missa den bokade tiden i tvättstugan.

Skynda dig och kom Joel, ropade pappa då han kom innanför dörren!

Jag vill inte hem nu, jag har ju just börjat ett nytt spel på datorn.

Snälla Joel kom nu!

Men jag vill inte, inte nu...

Men vi har ju bokat tvättstugan och tvätthögen är enorm, du måste komma nu...

Jag vill spela mitt färdigt, jag har ju flera liv kvar!

Men hur lång tid tar det då?

En halvtimme kanske, det beror på hur ofta jag dör?

Jag hinner inte vänta på det, ska du ha åka med hem så kommer du nu!

När Joels pappa sa de där sista orden hade han den där speciella rösten som gjorde att Joel visste att gränsen var nådd, han stängde av spelet men var fortfarande tjurig.

Det tog lång tid att komma iväg så pappa missade mycket av tvättiden och hann inte alls med allt som skulle ha blivit gjort.

När de kommit hem, ville Joel ringa någon kompis.

Javisst, sa pappa, men vi äter middag när mamma kommer hem klockan fem, då måste du vara hemma.

Jaja, sa Joel, vi ska ändå vara här hos oss och spela mitt nya Rallyspel.

Han ringde Eric som gärna ville va', men....

Du vet, sa Eric, jag stukade ju foten idag på gympan. Mamma har sagt att jag måste va' hemma och ta det lugnt, så du får komma till mig.

Nä, jag vill väl inte gå ut i det här regnvädret o blåsten, klart vi måste va' hos mig.

Jamen, sa Eric, det regnar väl lika mycket om jag ska gå, dessutom har jag ju vrickat foten så jag kan inte.

Äh, då får vi väl träffas en annan dag för jag går inte ut, sa Joel, och slängde irriterad på luren.

Han provade med att ringa Kalle istället, men eftersom Kalle ville spela bordtennis eller nåt sånt så sprack det också. Joel kunde bara tänka sig att spela Rallyspelet.

När mamma kom hem satt Joel och surade vid matbordet medan pappa lagade mat.

Hej, sa mamma, och gav pappa och Joel var sin puss på kinden.

Hej, älskling. sa pappa.

Äh, sa Eric, sluta larva dig.....

Varför sitter du här och hänger, undrade mamma?

Jag har inget att göra och ingen vill va med mig.

Nja, sa pappa, så var det väl inte riktigt, du orkade ju inte masa dig iväg 150 meter hem till Eric.

Äh, sa Joel, du fattar ju ingenting...

Hur har du haft det idag då gumman, sa pappa?

Äh, det har varit en riktigt jobbig dag, suckade mamma.

Mamma och pappa pratade en stund om det som har hänt på mammas jobb.

Till slut skrek Joel...

Varför pratar ni bara om mamma hela tiden. Men jag då, varför frågar ingen mej!!!!

Alla tänker bara på sig själva hela tiden, det är bara jag som tänker på mej.....

Sur och arg gick Joel in på sitt rum och stängde dörren med en smäll. Han satte på CD:n med Markoolio så högt det gick, bara för att han visste att det är den värsta musik som mamma vet. Naturligtvis blev de osams eftersom mamma inte orkade med detta efter en jättejobbig dag.

När de hade ätit middag, Joel gjort läxorna och kollat på "Äntligen hemma" blev det läggdags. På kvällarna brukar Joel lägga fram kläder till nästa morgon för att han skall kunna sova 2 minuter längre på morgonen.

Mamma, var är min blåa tröja, ropade Joel utåt köket.

Den ligger i tvätten, svarade pappa från badrummet.

Nu blev Joel alldeles tokig....

Men du lovade ju att tvätta den idag, skall det behöva ta miljarder år och tvätta en tröja!?

Men nu var det pappa som tappade humöret riktigt ordentligt, han satte sig på Joels säng...

Nu ska vi tala allvar du och jag, sa han. Vet du vad självisk betyder Joel?

Nja, "självdisk" heter det väl när man diskar själv, sa Joel?

Du, detta har inte med disk att göra.

Kanske betyder det att man vill vara ensam bara, sa Joel.

Sluta larva dig, du vet mycket väl att det betyder att man bara tänker på sig själv.

Mmm....

Idag har du varit just självisk, sa pappa, se hur det har gått. Om du hade hjälpt mig komma hem snabbt från fritidsklubben hade din tröja varit tvättad. Men då tänkte du bara på spelet du ville köra. Sedan har du suttit ensam och tjurat hela eftermiddagen bara för att du inte orkade gå den korta vägen till Eric trots att han stukat foten och inte kunde gå hit. Kalle ville inte göra precis det du ville, då dög inte det heller. Sen har du

lyckats bli osams med mamma också, eftersom du inte kunde visa förståelse för att hon va trött. Hur har dagen varit om du tänker efter..?

Det känns ju inget vidare, sa Joel.

Vet du, det står en bra sak i Biben, i Filipperbrevet 2:4 ”Tänk inte bara på ert eget bästa, utan också på andras”. Hur tror du din dag hade varit om du levt på det sättet?

Mmm, sa Joel, det hade säkert varit bättre, dagen hade nog blivit mycket bättre om jag tänkt lite mer på andra.

Okej, sa pappa, du kanske skulle ta och tänka på det imorgon.

Jag ska tänka på det redan ikväll, sa Joel. Jag går och säger förlåt till mamma direkt. Imorgon ska jag säga förlåt till Eric.

Bibeltext: Filipperbrevet 2:4-5

På besök hos doktorn!

Joel satt på en bänk vid torget och kände sig allmänt eländig. Han mådde inte bra, varken på utsidan eller på insidan. Om vi börjar med utsidan var det så att Joel nyss kom cyklande i full fart mot torget tillsammans med några kompisar. Tyvärr hade han inte hunnit se sig för riktigt utan kört omkull därför att någon tappat en påse bananer på cykelbanan. Bananerna var lite halvmosade redan och blev hala som is. Cykeln hade sladdat till och Joel tappat kontrollen och kört rakt in i torgståndet med frukt.

Joel hade ont överallt fast mest i sitt högra knä, byxorna var trasiga och tyget alldeles blodigt.

Så var det med utsidan. På insidan var han ledsen och det kändes som en stor klump satt inuti bröstet på honom. Senaste tiden hade Joel varit på ett uselt humör, egentligen visste han inte varför. Han var irriterad på sin syster Matilda och retades med henne mest hela tiden. Han hade sagt dumma saker till både kompisar och lärare i skolan. Av någon knäpp anledning hade han också kastat några glasflaskor han hittat nedför en bergsknalle så det blev fullt av glassplitter överallt. Han brukade ju aldrig göra så, han brukade ju vara en schysst kille, bra kompis och var ju inte typen som slog sönder saker i onödan. Han hade försökt att be alla han varit dum emot om förlåtelse men det hade ändå inte hjälpt riktigt. Det kändes inte bra inuti och vem skulle han be om förlåtelse när det gällde glasflaskorna? Men mest akut var skadorna på högerbenet.

Gör det mycket ont, undrade Eric?

Ja, kved Joel, mycket, mycket ont.

Vad ska vi ta oss till, sa Sofia?

Han måste till doktorn, sa Anton. Nu, genast!

ag vet, sa Sofia, vi bär honom till vårdcentralen, den ligger ju bara en liten bit härifrån, där måste det ju finnas en doktor.

Bra idé, sa Eric, hugg i allihop och hjälp till.

De hjälptes åt med att bära Joel till vårdcentralen. I väntrummet var det överfullt med folk. De tog en nummerlapp för att komma fram till damen i kassan där man skulle anmäla sig.

Vi fick nr. 92 och på skylten står det bara 52, det är 40 personer före i kön, suckade Eric.

Vi kommer aldrig in, sa Sofia. Vi får sitta här hela dagen!

Efter att ha stått där och funderat en stund på vad de skulle göra sa Eric plötsligt...

Nu vet jag, vi smyger runt huset och kollar om något fönster är öppet. Det är det säkert eftersom det är så varmt idag, så skickar vi in honom till doktorn genom fönstret.

Men så kan man väl inte göra, pep Joel ynkligt?

Tyst, var sjuk och gnäll inte, nöden har ingen lag, fräste Eric till!

Var får du alla vilda idéer ifrån Eric, frågade Sofia medan de bar ut Joel från väntrummet?

Bibeln såklart!

Vaddå Bibeln, sådana här saker finns det väl inga berättelser om i Bibeln?

Jovisst, en gång var det några som skulle gå till Jesus med en kille som var jättesjuk, han var alldeles lam och kunde inte röra en fena.

Människor har väl inga fenor heller, sa Anton?

Det är ju som man säger bara, han kunde inte röra sig, okej. Han var lam typ. I alla fall tänkte kompisarna till den lame mannen att Jesus säkert kunde hjälpa honom. När de kom fram till huset där Jesus var stod det så mycket folk överallt att de inte kunde komma fram.

Aha, precis som i väntrummet på vårdcentralen, sa Anton?

Just så, men då bar kompisarna upp den lame mannen på taket, gjorde ett hål och hisgade ner honom med rep, rakt framför fötterna på Jesus. Då Jesus såg hur ivriga de var att hjälpa sin vän och vilken tro de hade på att han kunde hjälpa mannen gjorde Jesus så mannen blev frisk.

Häftigt, sa Anton, nu gör vi likadant fast genom det öppna fönstret där.

Anton pekade mot ett öppet fönster strax intill. De smög fram för att kolla om det fanns en doktor där. Och tänka sig, innanför fönstret satt en doktor och åt lite lunch.

Hugg i bara, sa Eric. Och så hjälptes alla åt att skicka in Joel genom fönstret, han hamnade rakt i knät på en mycket förvånad doktor.

Doktorn fann sig snabbt och eftersom han tyckte det var bra att Joels kompisar verkligen ville hjälpa sin vän tog han hand om Joel där på soffan. Doktorn såg att det mest var skrubbsår så han tvättade rent såren och satte på ett bandage. Joel tyckte utsidan kändes mycket bättre nu. Men insidan var lika illa, klumpen fanns kvar därinne.

Nå, sa doktorn, mår du bättre nu?

Ja, på utsidan, sa Joel. Men inte inuti, det känns som om jag har en klump i bröstet.

Jasså, sa doktorn, berätta hur det känns...

Joel berättade för doktorn om sitt dåliga samvete, hur dum han varit mot kompisar och mot syrran och allt om kastade glasflaskor och sänt. Han berättade också att han bett många om förlåtelse men det kändes inte bra i alla fall. Vem skulle han prata med om glasflaskorna och sitt dåliga humör, vem kunde hjälpa honom med dom sakerna.

Ja, se detta var värre, sa doktorn, mot detta har jag ingen medicin, fast jag känner en som har.

Vem då, sa Joel, berätta....

Han heter Jesus, sa doktorn, har du hört talas om honom?

Javisst sa Joel, de berättar ju om honom på UV-scout.

Minns du berättelsen om när den lame mannen hissades ner från taket av sina vänner?

Visst, sa Joel, Jesus botade honom.

Ja, men han gjorde något mer, sa doktorn, han gav honom något som var större och viktigare än så. Han sa "dina synder är förlåtna". Allt som mannen gjort som gjorde att han kanske kände sig som du inuti, ledsen och besviken på dig själv kanske, ledsen över att man gjort sånt man egentligen inte vill, för sådant finns det förlåtelse. Gud kan förlåta eftersom Jesus dog på korset för allt det där, det är medicinen för dig.

Tack för hjälpen, sa Joel, och hoppade ut genom samma fönster som han kom in igenom.

Därute bad han Gud att förlåta honom och tänk, klumpen i bröstet försvann och äntligen kände Joel att han mädde bra, både utanpå och inuti. Jesus kunde göra det som doktors mediciner inte klarade. Förlåtelse, det måste vara världens bästa medicin tänkte Joel.

Bibeltext: Lukas 5:17-26

Joel på Liseberg!

Det var en härlig vårlördag, tyckte Joel. Solen sken från en klarblå himmel, det var varmt i luften. Det bästa av allt var överraskningen som mamma kommit med vid frukostbordet.

Idag mina vänner, sa hon. Idag ska vi till Liseberg, de har öppnat för säsongen och direkt efter frukosten sticker vi dit, idag ska det bli åka av!

Hur mycket vi vill, frågade Joel och hans storasyster Matilda i munnen på varandra?

Jajamensan, sa pappa, åkband till alla utom mig.

Men pappa, nåt åker du väl idag, sa Joel, du måste med på Kållerado i alla fall?

Visst, sa pappa, Kållerado och Lisebergsbanan kanske, sen får det va bra....

Men pappa du kan väl åka med på barnkarusellen också, sa Matilda med lite retsam röst?

Aldrig i livet, sa pappa.

Det är nämligen så att Joels pappa inte tål något som snurrar. Allt som går på andra sätt, rakt upp, eller fort ned, berg- och dalbanor, och annat går bra, men snurr är omöjligt. Han blir yr och spyfärdig med detsamma. Pappas uppgift på Liseberg är mest att passa ryggsäckar, väskor och så betala förstås.....

Det var en härlig känsla att komma till Liseberg. Från stora berg- och dalbanan hördes rasslen från vagnarna, långt bort skriken från dem som åkte Balder. Ljuden blandades med doften av nygjorda popcorn och grillade hamburgare. Joel sög in allt och kände inuti att det var ”gött å leva”.

Tre åkband och ett lilla Lisebergshäftet, sa pappa till tjejen i biljettluckan, tog upp plånboken och gjorde det han skulle, alltså betalade.

Nu var de på gång.....

Vi måste värma upp lite, sa Matilda.

Visst, vi börjar med smågrejerna, sa Joel.

Mamma, Matilda och Joel satte fart och började sitt åkande med Kaninresan. Farfars bilar åkte de bara för att de gjort det varje år sedan de var små. Sedan blev det Cirkus-expressen, Kaffekoppen, Slängungan och så bort till Smågradorna.

Nu är vi igång, sa Joel, nu får det bli Jukebox.

Det blev Jukebox ett par omgångar, mamma hängde på och pappa passade väskorna.

Jag vill åka Lisebergsbanan, den stora berg- och dalbanan, sa Matilda.

Kan inte du följa med henne pappa, sa mamma, så får jag vila lite?

Visst, ska du med och åka den Joel?

Nja, jag väntar med mamma, jag behöver också vila lite.

Fegis, du vågar inte, sa Matilda.

Gör jag väl visst, sa Joel, jag är trött nu bara, jag tar den sen...

Visst att du gör, sa Matilda, du har aldrig vågat förr och vågar inte nu, fegis...

Matilda sluta retas och kom, sa pappa.

Joel satte sig hos mamma och väntade en stund. Han kikade upp mot Berg- och dalbanan, hörde skriken som lät så där härligt blandade av lite rädsla, suget i magen och förtjusningen. Han längtade efter att åka stora berg- och dalbanan, efter att våga åka, men den såg otäck ut, för mycket....

Joel tänkte på det dumma han sagt, ”jag tar den sen...”. Han hoppades att Matilda hade glömt det i någon av de stora backarna.

Jag kan följa med dig och åka Lisebergsbanan om du vill, sa mamma. Visst känns det i magen, men det är inte farligt och jag vet att du klarar det.

Får se sen, sa Joel....

Det var jättehärligt, skrek Matilda på långt håll när hon och pappa kom tillbaka.

Nej, nu måste vi äta något, det får bli hamburgare sa pappa.

De köade (Joel tyckte det kändes som en evighet, pappa sa bestämt att det var 4 minuter), beställde, pappa betalade, de åt, väntade på att pappa skulle dricka färdigt sitt kaffe, sen satte de fart igen.

Skall vi börja med Lisebergsbanan nu då Jolle, nu är det ju ”sen”, sa Matilda?

Joel hade hoppats att hon inte hört det där med ”jag tar den sen”, men det hade hon visst..

Nej, inte nu, jag är för mätt, sa Joel.

Det är ju det jag det säger, sa Matilda, du törs inte.

Gör jag ju visst det, sa Joel, jag tar den sen.

Kom nu, sa mamma, vi har ju massor kvar att hinna med, jag är åksugen, vi tar Flumride nu va...?

När de stod i kö till Flumride viskade mamma i Joels öra...

Jag vet att du är rädd för Lisebergsbanan, men lita på mig, den är inte farlig. Jag vet att du kan, jag sitter tillsammans med dig, jag lovar att det går bra...

Hon hann inte säga mer för det var dags att hoppa i Flumridestocken. Något blöta efter den färden fortsatte de med Virvelvinden, Vikingabåtarna, Pariserhjulet och ännu fler jag inte minns namnet på. Till sist blev det en tur i Kållerado, den brukar de åka sist för att slippa gå runt genomblöta på Liseberg. Till och med pappa hängde med på Kållerado.

Regnskydd är förbjudet, sa mamma, det är fusk.

Blötast vinner, sa pappa.

Efter turen var alla överens om att Matilda vann, hon var blöt överallt. Detta var första gången i Joels liv han var glad för att det inte var han som vann en tävling.

På väg mot parkeringen gick de förbi Lisebergsbanan igen. Joel hoppades att alla skulle ha glömt hans löfte, så kunde han låtsas att han glömt det han också... men då..

Jaha du Jolle, sa Matilda, ska du åka eller är du en fegis?

Joel, sa mamma, vill du följer jag med, men jag tvingar dig inte, det måste vara du själv som vill åka, du måste själv välja att lita på mig.

Jag åker, jag kommer nu, sa Joel, tog ett stadigt tag om mammas hand.

Kön var för kort och försvann alldeles för snabbt tyckte Joel, som egentligen hatade att stå i kö. Han hoppades att något skulle gå sönder innan han hann fram, t.ex. kunde ju elektriciteten paja så allt stannade. Men inget sånt hände, vagn efter vagn rullade iväg och snart blev det deras tur. Strax satt de i en vagn och mamma fällde ned stängen som skulle hålla dem på plats i sätet.

Nu fanns ingen väg tillbaka. Joel kände hur svetten bröt fram i pannan, händerna höll han krampaktigt fast i stängen för att Matilda inte skulle se hur de skakade.

Lita på mig, det går bra, sa mamma.

Mamma.... viskade Joel, sen bar det iväg.

Upp och ner för backarna i full fart, Joel kände vinden i håret, suget i magen...

Var beredd nu, sa mamma, nu kommer det några häftiga backar med mycket sug i magen...

Hon lade armen om Joels axlar, det kändes gott. Visst, hon hade rätt, det sög som bara den i magen, Joel blundade och tänkte "Nu flyger jag iväg", men han upptäckte snart att han satt kvar, nästa backe kändes okej, nästa backe njöt han, det här var ju underbart egentligen....

Precis det som Joel gillade, massa sug i magen, lite otäckt fast ändå säkert och tryggt, kanon.

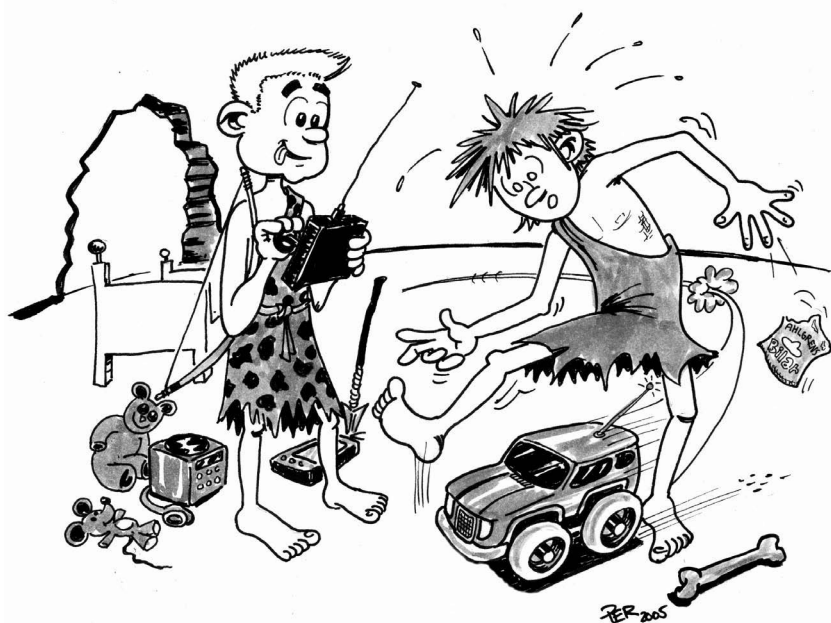
Ashäftig, sa Joel till pappa och Matilda när de möttes, grym, cool, bäst klart bäst...

I bilen hem satt Joel och tänkte på vad mamma sagt: "Lita på mig, tro på mig". Det lät ju som Jesus ungefär. Han sa ju ofta så "Lita på mig, tro på mig, tro på Gud".

På sätt och vis är mamma och Jesus lika, tänkte Joel. De vet mer än jag gör, men ingen av dem tvingar mig till saker, inte retas de som Matilda heller. De säger bara bra saker som "lita på mig, tro på mig, kom med mig så går vi tillsammans, du kan" och sån't. Så har de rätt också!

Jesus alltid och mamma för det mesta. Jag ska komma ihåg de orden sa Joel till sig själv, "Tro på mig", hälsningar mamma och Jesus.

Bibeltext: Johannes 14:1

Skattjakt!

Lunchrasten var slut och Joel hade gått in i klassrummet och satt sig på stolen vid skolbänken. Han kände hur pizzabiten från skollunchen nästan växte i magen. Han var proppmätt, och han var sömnig, jättesömnig. Fröken började lektionen som skulle handla om livet på stenåldern. Ju mer fröken berättade, ju sömnigare blev Joel. De sista ord han hörde handlade om jakt, sedan lutade Joel huvudet mot bänkklocket och somnade. Han började drömma...

I drömmen förvandlades Joel från en vanlig skolpojke till en storjägare på stenåldern. Han drömde om hur han gick iväg på jakt med sitt spjut i handen och en pilbåge över axeln.

Han vandrade långt in i skogen på jakt efter något djur som kunde bli middag.

Plötsligt prasslade det till i buskarna. Där stod självaste kårchefen i UV-scout, klädd i sin gröna UV-scoutskjorta. Kårchefen visslade till i en visselpipa och ropade "UV-scouter giv lösen" .

Scchhh, tyst!" Sa Joel till honom, jag är ute på jakt.

Förlåt, sa kårchefen, jag visste inte att du var på jakt, har du tagit din första stjärna än?

Nej, men titta här, sa Joel och visade Janne en gul scarf med röd snodd.

Vad nul? Har du blivit invigd jägarmästare i stenåldersbyn?!

Just det, sa Joel, och nu är jag på jakt efter middag.

Lycka till, sa kårchefen och försvann in i snären.

I sin dröm fortsatte Joel vandrigen genom skogen, han smög sig framåt. Plötsligt stod en ny UV-scoutledare där i skogen, det var Ulle, Joels patrulledare.

En UV-scout är djurvän och vårdar naturen, ropade hon till Joel som smög förbi med pilbåge över axeln och spjut i hand.

Jag är på jakt, sa StenåldersJoel.

Är du på skattjakt, sa Ulle, så spännande? Har du hört om någon som grävt ned några silverpengar på åkrarna häromkring?

Vad då pengar, sa Joel, jag vet inte vad pengar är, det finns inga pengar här på stenåldern.

Det var ju synd, sa Ulle, då blir det ingen skattjakt av detta, då pyser jag till en annan tid.

I drömmen fortsatte Joel ut på en åker, han var besviken, jakten var förstörd. Alla bytesdjur var bortskrämda av dessa UV-scoutledare som rantade runt i skogen hela tiden. Joel skulle bli utan mat...

I sin besvikelse drömde han att han blev riktigt arg och skickade ned sitt spjut rakt i mar-

ken. ”Plong” lät det, spjutspetsen slog i något hårt. Joel började gräva med sina händer, han hittade en stor låda full med silver och guld.

Tjoho, ropade Joel, en skatt, en jätteskatt!!

Sen började han fundera, hur skulle skatten kunna bli hans? Åkern tillhörde ju äldermannen i stenåldersbyn. Joel funderade och funderade, till sist kom han på det, han skulle köpa hela åkern.

Han gick tillbaka till byn och letade upp äldermannen som hette ”Torbjörn handfaste”, Torbjörn var klädd i grön skjorta med röd halsduk och vit snodd. Joel tyckte han var misstänkt likt kaplanen i UV-scoutkåren.

Hej, sa Joel, jag skulle vilja köpa Skogsåkern av dig.

Jasså, sa Torbjörn Handfaste, varför det då min unge vän?

Den åkern har det jag behöver, sa Joel.

Den åkern blir dyr den, sa Torbjörn, jag har plockat sten där i 100 år, den kostar dig allt värdefullt du har.

I drömmen gick Joel in i sitt rum hemma och hämtade sin säng, sitt Gameboy advance, alla gosedjuren, CD-spelaren, roboten, den radiostyrda bilen och en halv påse godis-bilar.

Ja, det var väl allt av värde, sa han till sig själv och gick till Torbjörn i stenåldersbyn.

Man tackar, sa Torbjörn, det måste vara en värdefull åker för dig när du ger bort allt.

Visst, sa Joel, värd mer än allt annat jag har.

Då köpet var klart rusade Joel ut till sin åker, han grävde upp skatten och precis som Joakim von Anka började han bada i sitt silver och guld.

Just då ringde skolklockan högt och gällt och Joel väcktes med ett ryck ur sin sömn. Han upptäckte att han var tillbaka i klassrummet, alla hade redan gått utom fröken som stod och tittade på honom.

Mår du bra Joel, undrade hon?

Visst, jättebra, jag fick skatten.

Vilken skatt, sa fröken och såg lite fundersam ut?

Skatten i Torbjörn Handfastes åker, han bytte den mot ett Gameboy och lite andra saker.

Jag tror nog att det är dags för dig att gå hem och vila dig lite, sa fröken och såg orolig ut.

Det blir nog lite svårt, han fick nämligen sängen också, sa Joel.

När Joel kom hem satt han och tänkte på sin dröm. ”Skatten i åkern”, var har jag hört den berättelsen tänkte han? Efter en lång stund kom han på det. Just ja, på UV-scout var det ju Jesus berättade ju den när han skulle förklara hur viktig Gud är, hur värdefullt det är att få lära känna honom och få vara ett Guds barn”.

Joel bestämde sig för att alltid komma ihåg hur viktig Gud är, och att någon gång varje dag försöka komma ihåg att tänka på honom och be till honom. Joel bad för sig själv ”Tack Gud för att jag får vara ditt barn, du är skatten i mitt liv”.

Bibeltxt: Mattens 13:44

Släktträffen!

Lördagen den 15 september vaknade Joel redan klockan 7 av att pappa satte sig vid sängkanten och sa...

Upp och hoppa lille gubben, nu är det dags att vakna.

Joel hatade när pappa kallade honom "lilla gubben", så han fräste till och vände sig om för att försöka somna om. Pappa skakade på honom igen..

Du måste vakna nu Joel, vi skall ju på släktträff idag du vet, Anton och Lisa kommer ju också. Till sist gav Joel upp och öppnade ögonen. Det där med släktträff lät inte så kul, men att träffa kusinerna Lisa och Anton var ju alltid roligt.

I rummet intill försökte mamma få fart på Matilda, Joels storasyster, men det var inte lätt. Hon är en sån där typisk tonåring som vill sova hela förmiddagen om hon bara får.

Hittills hade de kommit så långt att Matilda i alla fall sagt "öööööh", men till sist, efter sådär 20 minuter, kom hon i alla fall upp.

Efter frukost och dusch utbröt så stora klädkriget. Striden stod mellan mamma och Joel. Joel ville absolut ha sina slitna favoritjeans med hål på knäna och sin snyggaste t-shirt, den svarta med så de nya svarta finbyxorna och en gul skjorta.

Hur kan du va' så grym, skrek Joel åt sin mor, såna byxor klias ju som bara den! Skjorta med krage är ju hur obekvämt som helst, dessutom ser jag ut som en supertönt. Anton och Lisa kommer att skratta på sig när de får se detta.

Neej då, sa mamma, men moster Agnes skulle däremot svimma om hon fick se din skelettröja och göra oss arvlösa dessutom. Nu tar du de svarta byxorna och den gula skjortan och därmed basta!

Joel gav upp, nog kunde man diskutera med mamma och få som man ville ibland. Men när hon sagt "basta", då var det kört, efter "basta" gav hon sig aldrig.

I bilen satt Joel och väntade och väntade, pappa körde och körde i en hel evighet.

Är vi framme snart, frågade Joel?

Men lille gubben, sa pappa, vi har ju bara kört en mil, det är ju minst tio mil kvar.

Efter ytterligare att antal evigheter kom de i alla fall fram. Joel blev lite orolig när pappa meddelade att de nu var framme och svängde upp vid ett stort gult hus med en stor trädgård runt. På gårdsplanen stod en massa människor och alla hälsade på varandra och småpratade. Några kände Joel igen, där stod moster Lena och hennes man Sune, morbror Hasse med Kalle i famnen. Kalle är Joels minsta kusin, bara 1,5 år gammal.

Joel spanade ängsligt efter Anton och Lisa. Han ville ju träffa dem, samtidigt tänkte han på sina tönkläder. Hur grymma kan föräldrar egentligen vara, gul skjorta med stel krage och svarta klibyxor..

När Joel kikade på vägen såg han en bil han kände igen, det var moster Maggans röda Volvo, ”där kommer de” tänkte Joel och kikade försiktigt genom bilrutan. Han ville inte gå ur bilen förrän han sett deras kläder.

Dörrarna på Volvon gled upp och ut kom Lisa klädd i svart kjol och en solgul blus. Strax bakom smög Anton fram klädd i svarta finbyxor och gul skjorta med hård krage.

Nu studsade Joel fram och kusinerna såg varandra och pustade ut. Anton och Lisa hade också varit oroliga för sina ”töntkläder” men nu blev det full fart på dem alla tre. Trädgården måste utforskas, liksom huset. De hittade klätterträd, en lådbil, klätterställningar och mycket annat. Efter 20 minuter ropade pappa på Joel och sa att det var fikadags. När Joel, Anton och Lisa stormade in i huset var finbyxorna och kjolen ordentligt dammiga samt skjortorna och blusen inte lika självklart solgula utan mer grågula i färgen, mammorna suckade tungt. Nu kom stunden Joel försökt undvika in i det längsta, tillfället när man måste hälsa på alla.

Men snälla nå’n, vad ni har växt och blivit stora då, sa alla visar, morbröder, mamas kusiner och alla tanter och farbröder som Joel var släkt med på något sätt.

Alla dessa vuxna ställde samma frågor som på alla liknande träffar. Först kom ”Var det Joel detta?”, ”Ja, du är väl Matildas bror du?”, sen kom ”Det var väldigt så stor du har blivit, hur gammal är du nu?”, därefter ”Hur är det i skolan då lille vän, i vilken klass går du i?”.

Så kom äntligen den sista men samtidigt den värsta, ”Vad skall du bli när du blir stor då?”. Tänk att vuxna alltid skall fråga detta, Joel tyckte det var svårt. Han kunde inte bestämma sig och tyckte faktiskt att det inte gjorde något att man inte visste svaret på den frågan när man gick i mellanstadiet. Lisa visste förstås, ”Polis” sa hon bestämt och käckt. Själv drog han till med lite vad som helst...

Till Maggan sa han ”Sopgubbe”, till morbror Hasse ”Mattant” och till Åke sa han ”Flaggstångsmålare”.....

Det var då han hörde Antons svar på samma knöliga fråga....

Det vet bara Gud ..., sa Anton med lite extra basröst och allvarlig blick.

Varför säger du att Gud vet, frågade han Anton vid fikabordet?

För att han är den ende som gör det, sa Anton.

Hur menar du då?

Jo, sa Anton, jag vet väl inte vad jag ska bli när jag blir stor, men det står så här i Bibeln... ”Jag vet väl vilka tankar jag har för er, säger Herren, fridens tankar, för att ge er en framtid och ett hopp”.

Och?!, sa Joel och såg ut som ett frågetecken.

Gud vet, han har en plan för mig, det räcker ju så länge. Jag behöver inte veta mer nu, inte visar och fastrar, kusiner och bryllingar heller för den delen. Gud vet säkert vad jag skall bli, det ordnar sig. Dessutom är det ett svar som får alla visar, brostrar och vad de nu är att le mjukt och säga ”Å vilken liten from och rar gosse”.

Smart, sa Joel med beundran i rösten. Och bra också, att Gud vet, menar jag, då behöver man ju inte tänka så mycket på det än. Vi får be Gud visa oss när vi blir äldre, nu går vi ut och leker istället, och det snabbt innan morbror Sven börjar sitt tal.

Bibeltext: Jeremia 29:11

Såna kan väl inte få va' med?!

Pappa, pappa, vet du vad som har hänt, det är inte klokt, ropade Joel så fort han hunnit innanför dörren hemma efter att ha varit på scouterna?

Nej, jag vet nog inte vad som hänt, sa pappa. Men jag lyssnar gärna om du vill berätta. Vet du vem som har börjat på scouterna? Du kan bara inte gissa alltså, det är helt knäppt!

Men vad är det frågan om Joel, varför är du så upprörd över att någon har börjat på scouterna?

Men det är ju inte vem som helst fattar du väl, det är ju Ricke som har börjat, skrek Joel med gäll röst!

Och...?!, sa pappa och såg helt oförstående ut.

Men Ricke, du vet han bråkstaken i 5c som bara slåss, ljuger och luras hela tiden, han är ju hopplös, han kommer att förstöra allting, precis allting...

Nä, sa pappa, det tror jag inte, det låter som om han behöver vara med på scouterna och lära sig en del, få nya kompisar och så.

Sådana som han borde inte få vara med, inga fuskisar och ljugisar borde få gå på scouterna tycker jag.

Vad är det han har gjort egentligen, undrade pappa?

Men, alltså, typ, när man spelar spel på fritidsklubben till exempel, då fuskar han jättemycket. Han har ritat märken på korten till memoryspelet så att han känner igen dem fast de ligger upp och ner. När vi spelar fotboll på rasterna så kanske vi har lagt jackorna som målstolpar. När man skjuter mot hans mål säger han alltid att det var stolpe eller utanför fast man såg att det var mål jättetydligt. Sen skjuter han ett skott mot andra målet som går långt utanför, men då skriker han "mål" och hoppar som en galning, han fuskar jämt.

Han kanske inte har lärt sig att det inte är farligt att förlora, sa pappa?

Men han ljuger ju också, han har sagt massa gånger att hans farsa är pilot, men det är han ju inte alls, han kör ju sobilen!

Han skäms väl för att hans pappa kör sobilen då.

Varför skulle han göra det, det är väl ett viktigt jobb det med. Jag tycker att såna som han inte borde få gå på UV-scout, han förstör säkert allting. Klart att Gud inte kan gilla att såna som Ricke är med, fuskisar och ljugisar skall inte få va med.

Men hallå nu där, sa pappa, om bara de som aldrig fuskat och aldrig ljugit någon gång i livet får gå till UV-scout, hur många skulle det vara där då?

Joel var tyst en lång stund medan han tänkte, sen sa han...

Inte många, kanske pastorn och kårchefen...

Nej, sa pappa, inte de heller du, ingen skulle vara där då. Om Gud bara skulle tycka om

dem som aldrig gjort fel någon gång, vem skulle han älska då?

Ingen, sa Joel.

Just det sa pappa, men nu är det så att Gud älskar alla och vill att alla skall få vara med. Bevisa det, sa Joel.

Han började nämligen bli lite orolig. Han hade just kommit ihåg att han själv både fuskat och ljugit minsann, kanske inte lika mycket som Ricke men ändå en del. Joel kom att tänka på den gången han påstått att hans pappa var just pilot fast han egentligen är lärare. Tänk om Gud tyckte att Joel inte skulle få va med?

När man talar om fuskisar och ljugisar, sa pappa, så tänker jag på en kille i Bibeln som hette Jakob. Han var en riktig lurifax.

Vad gjorde han för dumt då?

Så mycket så jag kan inte berätta allt nu, sa pappa. Det är ju läggdags snart, men några saker kan vi väl hinna med. En gång lurade han till exempel sin storebror Esau och sin pappa Isak. Esau var Jakobs tvillingbror, men Esau föddes först och var äldst. Eftersom Esau var äldst skulle han ärva mycket mer än Jakob den dag pappa Isak dog. Esau skulle vara familjens chef eftersom han var äldst, det var också han som skulle få pappa Isaks välsignelse, den var viktig. Men Jakob ville ha allt det som Esau skulle få. Så en dag när Esau kom hem från en jakttur och var görhungrig bjöd Jakob honom på mat, men bara om han fick Esaus rätt att ärva mest. Eftersom Esau var så hungrig sa han ja, och Jakob hade lyckats lura sin bror på mycket pengar. Vid ett annat tillfälle fick Jakob och hans mamma höra att pappa Isak skulle ge Esau den där välsignelsen om Esau bara först ville laga något riktigt gott till middag åt Isak. Medan Esau var iväg och jagade så fixade Jakobs mamma en god middag medan Jakob klädde ut sig till Esau. Sedan gick Jakob in till sin gamla pappa som låg i sängen. Eftersom Isak var gammal, sjuk och blind kunde han inte se att det var Jakob som kom in, så Isak gav honom den där välsignelsen. Ja det var några av alla Jakobs olika trix....

Vad sa Esau när han kom hem då?

Han blev jättearg förstås, men då hade Jakob redan flytt undan....

Vad tyckte Gud om allt detta då?

Gud gillade förstås inte att Jakob lurades och ljög, men han gillade ändå Jakob. Men det är klart att Jakob fick många problem av sitt ljugande. Han fick ovänner, blev osams med sin bror och mycket sådant. Men Gud övergav honom aldrig, han fick också vara med Gud.

Så pappa, du menar att Gud älskar alla fast man inte alltid gör bra saker.

Just det, sa pappa. Jakob, Ricke, du och alla andra är älskade av Gud och alla ska få vara med i UV-scout. Men nu Joel får det vara nog med detta pratet, marsch iväg mot tandborstning och pyjamas.

Bibeltext: 1:a Mosebok 25-35

Vad har hänt med Ante????

Jippiii, snö!!!, hojtade Joel när han vaknat denna vintriga lördag och kikat ut genom fönstret. Det var sant, äntligen hade det snöat ordentligt och turligt nog var det riktig kramsnö också. Så fort Joel ätit frukost slängde han på sig sina termobrallor, jacka, kängor, vantar, mössa och halsduk. Han tog med sig sin pulka och sprang bort till Eric. Eric hade också upptäckt snön och var nästan färdigklädd då Joel kom. Grabbarna satte fart till pulkabacken där det redan var fullt med barn. De åkte i backen i nästan två timmar innan de tröttnade och gick hem till Eric istället. Det var en underbar vinterdag då solen sken och snön var sådär perfekt kramig som den bara blir någon enda gång om året, det väckte grabbarnas lust att bygga i snön. Efter två-tre timmars arbete, minus en kvarts fikapaus förstås, stod en vacker snögubbe utanför köksfönstret hos Eric. Snögubben var lika hög som Joels pappa är lång. Morotsnäsan var kort och tjock och med hjälp av russin hade de skapat en mun med ett stort leende och två snälla ögon. En GAIS-mössa de lånat av Erics fotbollstokiga pappa fullbordade verket. Genomblöta, trötta och lite frusna, men mycket nöjda med sitt verk, gick de in till Eric för att äta middag. När Joel svalde den sista köttbullen såg han någon komma på gångvägen som går framför huset där Eric bor.

Kolla, sa Joel till Eric, är det inte Ante och hans gäng.

Ante är en kille som går i nian och som bor i samma område som Eric. Ante är känd som områdets egen värsting. En kille som nästan alltid är osams med någon och ofta hamnar i bråk och slagsmål. När Ante fick syn på snögubben var han tvungen att fåna sig och spela tuff, han gick fram till snögubben och tog av Gaismössan...

Inte kan du va' Gaisare lille gubbe, coola killar håller ju på Öis, sa han och flinade åt sina kompisar. Hörde ni va', "coola" killar va, passar för en snögubbe va, kall som is, cool...

Eric blev så arg så han gick till dörren och öppnade en liten springa, mer vågade han inte, så skrek han så högt han kunde...

Låt våran snögubbe va' ifred din knäppskalle, sätt tillbaka mössan! Sedan stängde han dörren så fort han kunde och vred om låset.

Knäppskalle för dig va' lilla skitunge, du skulle inte kallat mig för det va', vilket misstag grabben, vilket misstag....

Ante funderade en kort stund sen gav han snögubbshuvudet en rejäl knuff så att det föll till marken, efter ett par hårda sparkar var det bara en snöhög kvar där det nyss stod en fin snögubbe. Erics mamma som kommit in i köket för att se vad som stod på såg förödelserna genom fönstret, hon for ut i hallen och slet upp ytterdörren..

Vad håller du på med egentligen, är du inte riktigt klok, måste du förstöra allt som andra gör?

Skit i det du, svarade Ante.

Du, jag ska ringa dina föräldrar och prata med dem om detta.

Och, vem bryr sig, inte jag i alla fall. De har aldrig brytt sig förr så då bryr de sig väl knappast nu heller, sa Ante surt och gick sin väg.

Eric's mamma fick sedan trösta två mycket besvikna och ledsna killar så gott det gick. Så småningom blev det kväll. Joel gick hem och dagen tog slut precis som alla dagar gör till sist.

Det gick en vecka. Som vanligt var Joel och Eric tillsammans. De satt hemma hos Eric och spelade data då de hörde hur det ringde på dörren och Eric's mamma gick och öppnade.

Efter en liten stund kom hon in till Joel och Eric och gav order om att de skulle ta en paus i spelet. Dels för att det var fika och dels för att någon ville prata med dem. När de kom in i köket höll de på att tappa hakan av förvåning. Vid köksbordet satt Ante och på bordet stod en bukett med tulpaner.

Hej, sa Ante och såg lite osäkert på Joel och Eric.

Hej, vad gör du här, sa Eric och såg tveksamt på Ante?

Jag vill säga förlåt för att jag pajade eran fina snögubbe, och för att jag varit dum mot er andra gånger också, det var jättedumt av mig.

Joel och Eric blev så förvånade att de trodde de skulle svimma. Ante satt i Eric's kök och bad om förlåtelse, dessutom fick de veta att han redan bett Eric's mamma om förlåt och gett henne blommor. De sjönk ner på kökssoffan och visste inte vad de skulle säga, efter en lång stunds tystnad sa Joel...

Klart vi förlåter, men en sak måste vi få veta. Vad har hänt med dig, du har väl aldrig sagt förlåt vad jag minns?

Jag har mött Jesus, sa Ante.

Va, vad sa du att du har sa du....!!!!???

Mött Jesus, sa Ante igen.

Berätta, sa Eric's mamma som blev väldigt nyfiken.

Jo, så här var det, sa Ante och började berätta. För ett par dagar se'n så var jag typ jättelelsen. Jag kände mig ensam och kass, typ som att ingen ville ha mig. Mamma och pappa har liksom aldrig brytt sig om mig, i skolan är det jobbigt att hänga med, jag får skuld för allt typ. På fotbollen sa tränaren till mig att jag inte platsar i A-laget längre och då sa jag att jag slutar med fotboll. Och han va' lika glad för det eftersom jag va' så bråkig jämt, sa han. Så gick jag över torget och förbi kyrkan och såg att ett gäng ungdomar gick in, jag tänkte att jag kanske kunde snacka med en präst eller nå't så jag gick in. Där träffa jag en präst, eller pastor va han visst fast det e' ju typ samma sak. Han bjöd med mig på en samling de just skulle ha för ungdomar. Vi va' ett gäng där och spela spel, pingis, fika och så, och jag fick va' med. Sedan skulle det va' andakt. Det va' första

gången i mitt liv jag va' med på en sån grej. Pastorn berättade om en snubbe som hette Sackaios som va' typ som jag kände mig. Ganska ensam, strulig, snodde från andra, var taskig mot andra och så... Pastorn sa att han trodde Sackaios va' sån för att ingen älskade honom, för att han inte fick va' med utan kallades typ tjuv, bråkstake och sån't. Då fattade jag äntligen varför jag försökt va' tuff, och bråkat och sånt. Jag vill ju bara att någon ska bry sig om mig, se mig och älska mig. Så berättade pastorn om hur Sackaios smög upp i ett träd när han hörde att Jesus var på väg till hans stad. Jesus stannade vid trädet, tittade på Sackaios och sa; "Kom ner, jag vill gå hem till dig och hälsa på".

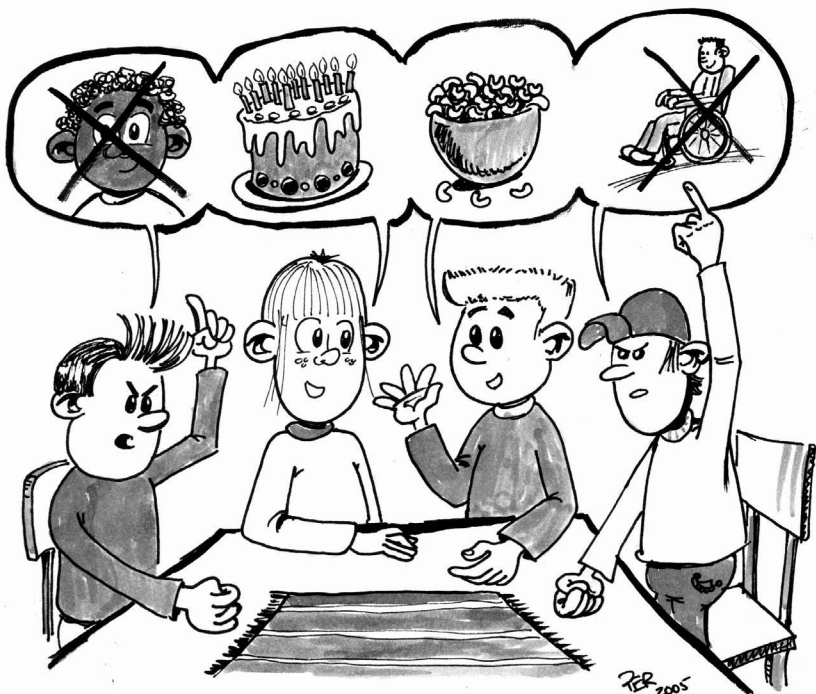
Sackaios blev görglad, någon ville komma hem till honom, Jesus älskade honom. Då fattade jag att Jesus älskar mig med. Äntligen fattade jag att någon gillar mig, bryr sig, till och med så mycket att han sen dog på ett kors för min skull. Det kändes så skönt! Sen bestämde jag mig för att göra som Sackaios gjorde, sluta va' dum mot andra, säga förlåt till dem jag varit dum emot och leva annorlunda.

Vilken fin berättelse, sa Erics mamma och torkade en tår ur ögat.

Schysst, sa Joel. Du Ante det är faktiskt kramsnö ute, ska vi bygga en ny snögubbe tillsammans?

Javisst, sa Ante, gärna, jag ska hjälpa er bygga en ny, en ännu större.

Bibeltext: Lukas 19:1-10

Vem bjuder vi?

Joel och Eric satt hemma hos sina klasskompisar Anton och Micke och planerade en stor fest.

Eftersom de fyllde år nästan samtidigt hade de bestämt sig för att ha ett jättekalas tillsammans.

Antons mamma hade ordnat så de skulle få låna kvartersgården i hans område. Nu satt de i köket hemma hos Anton och funderade.....

Okej, sa Anton, nu vet vi var festen ska vara och att vi ska ha den på lördag om två veckor. Nu ska vi bara bestämma vad vi ska göra, några förslag?

Äta chips, sa Eric.

Ostbågar också, sa Joel.

Godis i skålar, åt så mycket du vill, sa Micke.

Allt det ni sagt är självklart, sa Anton, sånt måste stå i skålar hela kvällen.

Vi kanske ska äta nåt nyttigt också, sa Joel, glass och tårta till exempel?

Det måste vi ju ha, sa Anton.

Jag måste ha mammas choklادتårta, sa Eric. Den har vi alltid när någon fyller år i min familj, det blir inget kalas utan den.

Mammas gräddtårta med hallon måste också va' med, sa Joel, den har vi alltid hos oss.

Alla får välja var sin favorittårta, sa Anton.

Pojkar, pojkar, sa Antons pappa som stod och lagade middag, nåt matigt måste ni ha också, hamburgare eller korv eller nåt sånt..

Typiskt pappor att lägga sig i allt, sa Anton surt.

Jo, sa Micke, men han har nog rätt ändå, nåt matigt är nog bra.

Jag röstar på hamburgare, sa Eric.

Okej, sa de andra tre på samma gång.

Vi måste ha läsk också, sån där illblå ni vet, "Vira blåtira" heter den, sa Micke.

Nu får det räcka med mat, sa Anton, vad ska vi göra?

Dansa disco, sa Micke.

Aldrig i livet, skrek Eric, Joel och Anton i munnen på varandra.

Inte ett danssteg tar jag på min fest, sa Joel, då är det ingen fest utan ett lidande.

Micke blev så besviken att han började gråta...

Men, men.. *jag* gillar ju dans ju, snyftade han...

Efter en stund kom killarna överens om att man kunde ha på musik och att de som nödvändigt vis ville dansa kunde få göra det medan de andra käkade godis och lekte.

Vi ska leka lekar också, sa Anton, jag tycker vi kan välja en var, jag vill leka blindbock.

Bra förslag, sa Eric, jag väljer tidningsleken vi leker på UV-scout ibland.

Jag vill leka pussjage med tjejerna, sa Micke.

Va' sa du att du ville, sa du, sa Joel och såg ganska arg ut?

Leka jage, sa Micke, alldeles vanlig jage, inget annat, och *absolut inte* pussjage sa jag.

Det ska inte va' tjejer på festen, så det kan inte bli pussjage, sa Anton.

Jag vill att vi leker någon stafett, mamma är bra på sådana, sa Joel.

Jaja, det var lekarna, sa Anton, nu är det bara frågan vilka vi ska bjuda.

Jag vill bjuda Ulle, sa Joel, hon är världens bästa UV-scoutledare.

Är du knäpp eller, sa Eric, hon är ju vuxen ju, hon kan inte va' me?

Jag vill bjuda Muhammad, sa Eric.

Nehej, sa Anton, inga invandrare på mitt kalas.

Jag vill bjuda Lill-Gustav, sa Micke, det är min bästa kompis.

Men han kan inte komma fattar du väl, sa Anton igen. Lill-Gustav går ju i förskoleklass ju, inga småbarn på kalaset tack.

Jag vill bjuda Emma i 3 A, sa Joel.

Lägg av nu, sa Anton, inga tjejer på kalaset, detta är en killfest punkt slut.

Jag vill att syrran ska få komma, sa Eric.

Aldrig, sa Anton, inga tjejer sa jag.

Men Anders vill jag bjuda, sa Joel.

Rullstols-Anders, menar du verkligen han, undrade Micke?

Visst, sa Joel, han är ju en jättekul kille.

Du, han kan ju inte gå ens ju, talar lustigt gör han också, han får inte komma på mitt kalas, sa Micke.

Eric och Joel tittade på varandra och skakade på sina huvuden. Vad var detta, inte en kompis dög.

Joel tyckte det kändes väldigt konstigt inuti, allt hade varit kul när de valde mat och lekar och sånt, men nu ville han inte va' med på detta kalas mer. Joel kikade på Eric och såg på honom att han tyckte likadant, ibland kan man ju se vad den andre tänker utan att någon säger nåt.

Eric och Joel reste sig upp samtidigt...

Vi är inte med på detta längre, sa Eric. Jag vill inte ha ett sånt kalas, på detta sättet blir det ju bara vi fyra som sitter där.

Det måste finnas utrymme för alla sorters kompisar, sa Joel, vi har en egen fest.

Joel och Eric gick ut och lämnade två förvånade killar kvar i Antons kök.

Vad tänkte du på Eric, frågade Joel då de kom ut?

Jag tänkte på hur Jesus var och på det vi lärt oss i UV-scout om att vara bra kompisar, sa Eric.

Mm, jag tänkte också på Jesus, sa Joel. Han lät alla möjliga människor vara med, för

honom var alla människor lika mycket värda.

Han brydde sig inte om vad andra tyckte om hans kompisar. När andra tyckte att hans kompisar var dumma, eller hade fel jobb, eller var fel på nåt annat sätt så struntade han i vad de sa, sa Eric, det tycker jag är bra. Vi gör en egen fest hemma hos mig.

Maten och lekarna kan vi ju ta samma som vi redan tänkt, föreslog Joel.

Visst, vilka vill du bjuda?

Jag tycker vi bjuder Emma i 3B, Anders, Muhammad, Olivia, Jonte, Jeppe, Erik, Lisa...

Du, kan man bjuda en UV-scoutledare på kalas, sa Eric?

Klart man kan om man vill, sa Joel.

Då vill jag bjuda Ulle precis som du sa hos Anton, sa Eric, hon är så snäll.

Visst, sa Joel, och så ska vi bjuda Micke och Anton också.

Ska vi, sa Eric förvånad?

Visst, vi skall visa dem hur kul det blir när man gör som Jesus, bjuder in alla. Jesus inbjuder alla att komma till Gud, och du och jag bjuder alla till kalas.

Kanonidé, sa Eric, vilken fest det blir!

Bibeltext: Lukas 14:15-24

När morfar gick hem.

Det var en lördagsmorgon i april. Joel väcktes ganska tidigt av fåglarna som satt och kvittrade i busken utanför hans fönster. Morgonens första solstrålar letade sig in genom springorna på den neddragna persiennen. Han låg där och mornade sig så sakta och tänkte för sig själv att det verkade bli en bra dag. För en gångs skull hade han känt sig pigg då han vaknade.

Tänk att det kan vara sån skillnad mellan att vakna på lediga lördagar och de dagar i veckan då skolan väntade.

Joel hörde någon smyga omkring utanför rummet och efter en stund såg han hur mamma försiktigt gläntade på dörren och kikade in. Då hon märkte att Joel var vaken kom hon och satte sig på sängkanten, Joel kunde se på henne att hon grätit för ögonen var alldeles röda och minen var sorgsen.

Va' é de mamma, viskade han och kände på sig att den där bra dagen höll på att gå upp i rök?

Jo, du förstår Joel, jag har något tråkigt att berätta för dig, sa mamma och la huvudet lite på sned. Jag vet inte något bra sätt att säga det på så jag får väl helt enkelt bara säga som det är rakt på. Du förstår att morfar gick bort inatt,

Vaddå, gick bort, undrade Joel, vart har han gått, han kan ju knappast gå längre på sin gamla ben?

Ja, det jag försöker säga är att morfar dog i natt, sa mamma.

Joel kände hur det nästan svartnade för ögonen, hade morfar dött? Visst hade morfar varit sjuk ett par dagar och legat på sjukhus och allt. Men han kunde väl inte bara dö så där, han hade ju alltid funnits?

När dog han då, fick Joel fram med en röst så svag så det knappt hördes något alls?

Han dog inatt, strax efter klockan två, sa mamma. De ringde från sjukhuset igår kväll när du hade somnat och berättade att han var sämre och att vi nog borde komma dit för han ville gärna att någon skulle vara hos honom. Så jag åkte till sjukhuset och satte mig hos honom och höll honom i handen och vi pratade lite med varandra, men inte mycket för han orkade inte. Sen slutade han helt enkelt att andas och det såg ut ungefär som när man somnar. Han verkade inte ha ont eller nåt, han liksom bara somnade in.

Efter hand som mamma berättade om hur det varit när morfar dog kände Joel hur tårarna började stiga i ögonen och sedan sakta rinna nedför kinderna. Mamma la sig bredvid honom i sängen och de kramade varandra och Joel kände mammas tårar som blandades med hans egna.

Joel kunde bara inte fatta hur det kom sig att fåglarna fortfarande kunde sjunga och att solen fortsatte lysa med sina strålar in genom persiennspringorna. Det kändes ju nästan som om världen skulle ha stannat. En stund kändes det som om han ville springa ut i

trädgården och skrika till alla fåglarna att hans morfar var död och att dom skulle hålla tyst, men han förstod ju att de inte skulle fatta i alla fall.

De låg där på sängen ganska länge innan Joel kom att tänka på att mamma sa att hon pratat med morfar där på sjukhuset.

Du mamma, vad pratade du och morfar om innan han dog, sa Joel, ja menar vad finns att säga då, när man vet att man ska dö?

Ja, vi sa inte så mycket för han var så trött. Vi berättade för varandra hur mycket vi älskade varandra och betydde för varandra. Så viskade han till mig att jag skulle hälsa dig, Matilda och pappa att han tyckte så mycket om er. Sen sa han en sak också som jag tänkt mycket på redan...

Vaddå?

Han sa så här, ”Hälsa alla i familjen att jag går hem till Jesus nu, hem till himlen, och att de inte ska vara ledsna, för det är faktiskt inget att vara ledsen för”.

De låg där bredvid varandra i sängen en bra stund till, mamma och Joel, de sa inte många ord.

Joel han tänkte på morfar, på löständerna som han brukade lägga i ett glas vatten på nattduksbordet, på karamellerna han alltid hade i en skål på bordet ifall något godis-suget barnbarn dök upp. Han tänkte på morfars alla tokiga historier från sin ungdom och hur han kunde berätta så mycket spännande om det som hänt förr. Joel kunde höra morfars skrockande skratt då han berättade något tokigt som han varit med honom. Så tänkte Joel på morfars slitna Bibel som alltid låg på köksbordet. Joel visste att morfar läst i den varje morgon, år ut och år in. Han kunde höra morfars ord som alltid kom då man sa adjö, ”Gud välsigne dig, lille pojk”.

Joel kände att han var ledsen och att han nog skulle vara det ganska länge. Han vände sig mot mamma och så sa han...

Vet du en sak, det där du sa först, att morfar hade ”gått bort”, det stämmer inte, det sa han ju själv? Han gick inte alls bort, utan hem, hem till himlen.

Mamma sa inget, utan log bara lite försiktigt genom tårarna.

Joel kände inom sig att även om han var ledsen och skulle sakna morfar jättemycket var allt inte helt mörkt och hopplöst. Morfar var i himlen dit han längtat ibland, det var inte synd om morfar.

Joel tog på sig morgonrocken och gick ut på gräset och tittade upp mot den blåa himlen.

Ha det bra hemma i himlen morfar, sa han, och hälsa Jesus att jag också kommer så småningom, men nu har jag inte tid, nu är det min tid att leva på jorden.

Bibeltext: Filipperbrevet 3:20

Joels trädgård...

Eric, man skulle ha en trädgård, en egen trädgård där man kunde plantera vad man ville, sa Joel.

Ja, det vore kul, sa Eric, en trädgård som bara var din och min.

Kom Eric, jag kom på en grej, jag vill visa dig något.

Joel tog med Eric till kanten av deras bostadsområde, förbi de sista husen och in på en skogsstig. Efter ett par hundra meter kom de fram till ett gammalt öde torp. Huset var alldeles fallfärdigt men runt omkring fanns en gammal trädgård. Visst var den ganska igenväxt med buskar och gammalt högt gräs, men den fanns.

Kolla här, sa Joel, en trädgård som ingen människa bryr sig om, den kan vi väl göra till vår egen?

Klart vi kan, sa Eric, det är bara att sätta igång.

Joel och Eric visste inte så mycket om trädgårdar egentligen och hur man skötte dem, men de förstod att här måste det röjas undan. De gick hem till Joel och in i förrådet där familjens redskap fanns. De tog fram spaden, krattan, hackan och en massa andra grejer. Joel sett mamma och pappa använda i trädgårdslandet och rabatterna. Sedan smög de in i källaren där Joels mamma och pappa hade alla sina fröpåsar. För att det inte skulle märkas att lite frö fattades så tog de och hällde lite ur varje fröpåse i en plastpåse som Eric hittat i byxfickan. De smög ut ur huset och släpade med sig allt ut till ödetorpet. Här skulle det röjas, fixas och odlas minsann.

Jag börjar gräva ett land här borta, sa Eric och började gräva i en rasande fart.

Jag fixar ett härvid, sa Joel och började hacka i gräset som bara den.

De höll på en lång stund, säkert en timme innan de tog rast. De hade lyckats få upp var sitt litet land, inte alls så stora som de hoppats. I händerna hade de fått blåsor.

Du Joel, vi behöver väl inte ha en stor trädgård?

Nej, det här blir väl helt lagom egentligen, typ.

Det var lite stenigt i ena kanten där jag grävde, men det gör inget va'?

Nä, knappast....

Precis, vad jag också tycker.

Då så, då är det dags att så fröna.

Eric tog fram plastpåsen med fröna i...

Du, vi missade en sak, sa han sakta, vilka frön blir vilka växter tror du, de har ju typ blandat sig i påsen?

Tänkte inte på det, sa Joel, men vi får väl så huller om buller då, det är ju våran trädgård.

Precis vad jag tänkte, svarade Eric, skall vi så i rader som man brukar?

Äh, sa Joel, det är väl tråkigt, vi sår lite hit och dit vet jag, är fröna ändå huller om buller i påsen kan vi ju lika gärna så huller om buller också.

De hällde ut frön i de båda nygrävda landen och krattade lite försiktigt så fröna kom ner i jorden.

Vad ska vi göra med alla frön som är över, frågade Eric?

Jag vet, sa Joel, kolla där på stigen, där är det ju jord direkt i ytan, synd att vi inte tänkte på det, man kan ju så direkt utan att gräva.

De spred ut resten av fröna på stigen och eftersom vädergubbarna på TV lovat regn till natten struntade de i att vattna.

Efter några veckor kom de tillbaka till ödetorpet för att se efter om det hade hänt något. På stigen syntes det inte till en enda planta, inga frön heller för den delen.

När de tittade i landen där de grävt såg det bättre ut. Konstigt nog växte det allra bäst där det fanns stenar och jorden var tunn, där hade plantorna kommit långt och ogräset också.

På resten av landet såg det bra ut även om plantorna var lite mindre där.

Eric, vi måste rensa bort ogräset, det gör alltid mamma och pappa.

Visst, men hur vet man vilket som är ogräs när allt växer blandat huller om buller.

Vet inte, sa Joel, vi får ta bort det som ser ogräsigt ut helt enkelt.

De satte igång med full energi i det ena landet, plockade och rensade bort allt som såg ogräsigt ut. Efter en lång, lång stund var de trötta i både knäna och humöret, ändå var bara hälften rensat.

Äh, sa Joel, det är vår trädgård, vi kan väl bestämma att resten får växa som det vill?

Visst, sa Eric. Vi kan kalla det för experimentodling, det låter bättre än att säga att vi gav upp.

Nu går vi hem och fikar, sa Joel, så får det sköta sig som det vill.

Efter den dagen glömdes trädgården nästan bort. Det var semesterresor, bad, dajmstrutar och massa annat kul som var viktigare. Någon gång var de och rensade lite ogräs, fast inte i experimentlandet förstås.

Framåt hösten tog de med sina föräldrar på promenad ut i skogen för att visa sin fina trädgård.

Här är stigodlingen, sa Joel och pekade på stigens bruna jord, men där växte inget.

Här har vi landen, sa Eric. Här bland stenarna såg det så bra ut först, det växte snabbt och fint, men sedan visnade alltihop när det inte regnade på en vecka.

Här är experimentlandet, sa Joel, och pekade på ett ogrässnår med tistlar i. Här fick allt växa tillsammans, men det blev nästan bara ogräs..

Men här är stoltheten, sa Eric, och pekade....

Han pekade på ett märkligt land där det växte morötter, gurka, purjolök, citrongräs,

rödbetor, spenat och en mängd olika blommor huller om buller, men växte gjorde det. Nu när jag sett detta, sa Joels pappa, tror jag att jag vill läsa en berättelse Jesus berättade som passar precis...

(Läs texten nedan eller återberätta den.)

Bibeltext: Mattens 13:1-9, 18-23

FER 2005

"Att gå en mil i någon annans gympadojor".

Joel och kompisarna i patrull Blåvalen satt i sin patrullya och jobbade med uppgifterna i UV-scoutboken. Det var bara några veckor kvar till årets stora högtid med UV-scout-invigning och utdelning av stjärnor och märken. De övade på allt möjligt, t.ex. knopar, bibelböcker, framstupa sidoläge och spårtecken. Alla var med och kämpade för att klara uppgifterna, ja, alla utom Mia.

Alltså, jag fattar inte varför Mia inte är här, sa Joel irriterat till Eric medan de övade på ett dubbelt halvslag om egen part. Hon lovade ju i skolan att hon skulle komma?

Saknar du henne så Joel, är du kär eller..., sa Eric och flinade lite?

Larva dig inte, klart jag inte är, men vi skulle träffas på scouterna ikväll, hon lovade ju, sen kommer hon inte, det är taskigt tycker jag.

Vad snackar ni om grabbar, frågade Bosse som kom för att kolla hur det gick med knopandet?

Om att Mia är en svikare, sa Joel, hon lovade och komma ikväll. Men gör hon det? Nähä då! Det här ska hon få äta upp i skolan imorgon, var så säker på det.

Du Joel, innan du skäller så mycket kanske du skulle ta och gå en mil i hennes mockasiner, sa Bosse.

Joel lade ner sitt knoprep och tittade på Bosse...

Alltså, ibland fattar jag bara inte vad du menar Bosse, vadå "gå en mil i hennes mockasiner", mockasiner, vad är det för nåt?

En sorts sköna skor som indianerna hade på sig, nu har vi väl gympadojor istället.

Menar du på allvar att jag, Joel, ska knalla en mil i Mias tjejskor innan jag får bli arg på henne för att hon inte kom på scouterna som hon lovat? Fattar du hur små fötter hon har eller, dessutom är dom rosa, fattar du va' skämmigt detta är eller!?

Alltså, jag menar inte riktigt så. Det där med att "gå i någons mockasiner" är ett indianskt ordspråk som talar om att innan man blir arg, besviken eller sur på någon ska man först försöka ta reda på vad som har hänt, hur den andra personen känner sig osv. Ta t.ex. detta med Mia, innan du blir arg kanske du borde ta reda på varför hon inte kom.

Det vet jag redan, hon är en svikare helt enkelt.

Jag vet varför hon inte kom, sa Becka, och tittade upp från sitt Nya Testamente. När hon lovade att komma visste hon inte att vi skulle jobba med stjärnor och märken ikväll.

När hon kollade programmet bestämde hon sig för att inte gå.

Varför då, sa Joel, vill hon inte ta några stjärnor eller..?!

Det vill hon nog, men hon tycker att det är rätt jobbigt att alla andra i patrullen kan så mycket redan och håller på med andra och tredje stjärnan när hon precis börjat på

sin första. Förra gången vi höll på med stjärnor och märken satt ni och skämtade om nybörjarna från Mini-UV som ”Inte ens kunde slå en råbandsknop som är så lätt som en plätt”. Precis den knopen som Mia satt och övade på, hon blev jätteledsen och bestämde sig för att aldrig gå på stjärnkvällarna nå’t mer.

Oj, nu fattar jag, sa Joel med förvånad min, på nå’t sätt är det ju delvis mitt fel att hon inte är här!

Ja, typ så, sa Becka.

Nu går du i hennes gymnasio, sa Bosse, nu fattar du hur hon tänker och varför hon inte kom. Är du fortfarande arg på henne?

Nej, mer på mig själv. Jag måste säga förlåt till henne imorgon.

Okej, sa Bosse, nå’t mer du tänker göra?

Ja, jag ska lova henne att hjälpa henne nästa gång vi har stjärnkväll.

När samlingen lite senare skulle avslutas med en andakt läste Bosse en Bibelvers från Hebréerbrevet som handlade om att Gud kan förstå oss människor eftersom han själv varit en människa.

Man kanske kan säga att Gud faktiskt har ”gått i våra gymnasio”. Eftersom Gud har varit människa fattar han precis hur vi har det. Han vet hur det är att vara hungrig, trött, glad, ledsen, varm, kall, ensam osv. Därför kan vi veta att när vi i bönen berättar för honom om vad vi tänker och känner så förstår han oss precis.

Bibeltext: Hebréerbrevet 4:15-16

”Inget är som väntans tider”.

Det var i början av maj. Joel, hans storasyster Matilda, mamma och pappa satt ute på altanen och fikade. Mamma hade köpt bakelser på fiket vid torget: ”För idag ska det fräs något särskilt” hade hon sagt. Joel och Matilda hade funderat, gissat och diskuterat vad det kunde va’ för något som skulle fräs, men de kunde för sitt liv inte komma på vad det kunde vara.

De hade kollat på datum men ingen i familjen fyllde år, faktiskt fyllde ingen människa i hela tjocka släkten år den här dagen. De hade kollat på namnsdagar men de kände ingen som hette Esbjörn eller Styrbjörn som var dagens namn i almanackan.

De hade tänkt på allt möjligt och gissat på att det var precis två år sedan de köpte bilen, fem år sedan de flyttade hit, hundra år sedan kungen gifte sig, fyrtio år sedan pappa åt sin första pizza m.m. Men hur de än gissade skakade mamma bara lätt på huvudet.....

Innan ni får börja på bakelserna är det väl dags att ni får veta vad vi firar, sa mamma?

Ja, verkligen, vi har ju gissat tusentals gånger och ändå har vi ingen aning, sa Joel som var så spänd på vad det kunde vara för något att han nästan inte kunde sitta still.

Jo så här är det, sa pappa, ni ska få ett syskon!

Säg det där en gång till, sa Matilda, och gör det långsamt medan jag nyper mig i armen för att kolla så jag inte drömmer.

Ni ska få ett syskon, sa pappa mycket långsamt och tydligt.

Coolt, sa Matilda.

Joel sa ingenting, han bara satt och stirrade rakt fram medan han funderade...

Han var nästan på väg att fråga hur i all världen detta hade gått till. Men så kom han på hur det gått till och så ville han inte tänka mer på det utan tog istället en stor bit av bakelsen och funderade lite till innan han frågade...

Mamma, dom som ska ha barn brukar ju va’ jättetjocka om magen, det är ju inte du?

Nej inte än, men jag kommer att bli så småningom, du vet, barnet kommer ju att växa till i min mage och så komma ut någon gång i början på nästa år.

Joel tänkte snabbt över hur lång tid detta egentligen var frågan om. Vårterminen i skolan var ju inte slut förrän om flera veckor framåt, sen var det hela sommarlovet kvar, hela höstterminen i skolan och sen hela jullovet...

Men, men, det är ju hur länge som helst tills jag får en lillebror eller lillasyster, sa han när han räknat färdigt, jag får ju vänta en hel evighet!

Nejdå, sa pappa, bara drygt ett halvår, och tiden går så fort, och förresten väntar den som väntar på något gott aldrig för länge. Du kan väl det gamla talesättet, ”Inget är som väntans tider”?

Åh va’ fänig du är, det är så typiskt vuxna att säga så, jag tycker det känns som en evighet, så det så!

Men du Joel, erkänn att det är ganska kort med tanke på att vi har väntat i två tusen år på att Jesus ska komma tillbaka till jorden, sa Matilda, tänker man på det så är ett halvår inte så långt vet du.

Va, ska Jesus komma tillbaka!!??

Ja visst, visste du inte det?

Det har ingen sagt till mig, när kommer han då!?

Ja du Joel, sa pappa, det vet ingen riktigt. Det vi vet är att Jesus har lovat att komma tillbaka och ta med alla som tror på honom till himlen. Bibeln berättar att han ska komma som en överraskning, ingen vet säkert, men en dag kommer han. För mig är det en dag som gör mig riktigt glad och förväntansfull när jag tänker på den. Då skall det nämligen bli slut på allt som är hemskt på jorden idag, sånt som sjukdomar, svält, krig och sånt. Ingen mobbas, ingen stjälar och ingen ljugar eller retas i himlen.

Ja, sa mamma, den dagen då Jesus kommer blir det också fest, men inte bara festfika på altanen utan en jättefest i himlen där alla som vill får vara med. Men medan vi väntar på den dagen så får vi göra det så bra som möjligt tillsammans på jorden, bygga hus, föda barn, jobba och så. Just nu vill jag förresten spela kubb, någon som vill va' med?

Jag vill, sa de övriga medlemmarna i familjen i munnen på varandra.

Efter kubbsmatchen satte sig Joel på trappan och funderade på det där pappa sagt om "att inget är som väntans tider". Visst kändes det långt att vänta ända till efter nyår innan han skulle få se sitt nya syskon och när Jesus skulle komma hade man ju ingen aning om. Men visst var det spännande att se fram emot två så stora och bra överraskningar. Joel knäppte sina händer och bad tyst...

"Käre Jesus, tack för att jag ska få ett syskon till, jag vill helst ha en lillebror om det går bra för dig men en lillasyster är också helt okej. Jag tycker också att det ska bli jättespännande att se vad som händer när du kommer tillbaka och jag väntar på dig. Du får gärna vänta med att komma tills jag fått se mitt syskon för då har jag hunnit med sommarlovet och jul också och det vill jag gärna, men har du bråttom så får du förstås komma innan dess om du måste. Amen".

Tar Gud också sommarlov?

Klockan var strax efter fyra på eftermiddagen då Joel kom hem från fritis. Som vanligt slängde han av sig kläder och skor så att de hamnade mitt på hallgolvet där de bildade en liten hög ihop med skolryggsäcken. Som vanligt kom pappa in några sekunder efter Joel och trasslade in sig i högen, något han gjorde nästan varje dag.

Joel, hur många gånger skall jag behöva säga åt dig att hänga upp jacka och ryggsäck på kroken och ställa skorna i skohyllan så jag slipper snubbla omkring i hallen varenda dag? Att du aldrig kan lära dig, sa Joels pappa och suckade tungt?

Att du aldrig kan lära dig att se dig för någon enda dag, svarade Joel surt. Högen ligger ju precis där varje eftermiddag, det kan du väl försöka komma ihåg.

Häng upp kläderna, NU!, sa Joels pappa med den där speciella rösten föräldrar har ibland.

Joel visste att när den rösten kom fram var det bäst att göra som pappa sa utan protester. Nehej, suckade pappa, jag tror vi tar lite fika, jag behöver verkligen en kopp kaffe.

Ja, sa Joel, det behöver du verkligen, du är ju sur som en citron.

Du är allt lite småsur du också Joel, sa pappa, lite saft och ett par bullar kanske hjälper dig med.

De hjälptes åt att duka fram, satte sig vid köksbordet och tittade på varandra med trötta ögon.

Tack gode Gud för maten. Amen.

Joels pappa bad så fort att Joel bara hann med ett Amen på slutet. Pappa tog en rejäl klunk ur kaffemuggen utan att tänka på att kaffet var jättevarmt. Det varma kaffet brände till i munnen och han frustade till så det sprutade kaffe åt alla håll, mest på hans egna nya vita skjorta.

Han suckade tungt och såg riktigt ledsen ut....

Min skjorta, min nya skjorta, den är förstörd....

Pappa lille, hur gick det, hur är det, undrade Joel och klappade ömt sin pappa på flinten? Du vet det ordnar sig, det finns så bra tvättmedel nu för tiden, jag har sett reklamen på TV, det blir så bra så. Man tar bara lite tvättmedel, typ Via Color, slänger in skjortan i tvättmaskinen och så kommer den ut kritvit och nystruken, mamma behöver inte ens märka det...

Åjo, sa pappa, hon märker, det gör hon alltid! Åh Joel, jag vill ha semester!

Jahadu, sa Joel, jag vill ha sommarlov, tänk dig sol bad och Dajmstrut.

Sillvik, sa pappa drömmande, Sillviks badklippor, fikakorg, lata dagar, en bra bok, lite musik på radion...

Krabbfiske med klädnypa, tråd och musslor invid bryggkanten och så en grillad korv vid solnedgången, sa Joel.

Ja, va' skönt det låter! Men du min käre pojke, det är faktiskt inte så långt kvar till vare sig semester eller sommarlov. Ikväll är det ju faktiskt sista gången på UV-scout för denna terminen.

Nä, sa Joel, det får det väl inte va'?

Jo, sa pappa, så är det faktiskt. Ja, det är ju UV-scoutläger också, men annars är det sista gången. Om några veckor börjar ju sommarlovet.

Men du pappa, skollov är ju gött, men varför måste det vara lov från UV-scout också, det är ju kul ju och det är ju på sommarn man har mest tid?

Mmm, men du vet, på sommaren har ju många semester, pastorn ska ha semester, ledarna ska ha semester, flera ledare kanske är bortresta och sånt, då fungerar det inte, men till hösten så drar ju scouterna igång igen.

Men du pappa, har Jesus också semester på sommaren, så att man får klara sig utan både skola, scouter och Jesus.

Nej, stopp här nu, sa pappa, utan skola och scouter får väl räcka. Kolla här ska du se...

Joels pappa tog fram sin Bibel och slog upp Matteus evangelium det 28:e kapitlet och sista versen och han läste den för Joel... .

(Slå upp det med scouterna och läs tillsammans.)

"Jag är med er alla dagar till livets slut".

För Jesus finns det inget sommarlov, sa pappa, han tar aldrig semester, det behöver han inte.

Va' skönt att veta det, sa Joel, att Jesus är med mig alla dagar, i skolan, på UV-scout, på semestern ja jämt.....

Just precis, sa pappa, men nu måste du skynda dig till kyrkan Joel, för nu slutar snart scouterna för denna terminen.

Bibeltext: Matteus 28:20

”Den som söker finner”.

Berättarens intro:

Efter en bilfärd genom smålands skogar har Joel, Eric och de andra i patrull Blåvalen kommit fram till lägerplatsen i Hjulfhult. Bara att ta sig in på området och hitta den plats på åkrarna där de ska bo var ett äventyr i sig. Då vi möter dem har de lastat av all packning från bilar och släpkärror. I ett obeskrivligt virrvarr ligger slanor, presenningar, tältdukar, lådor, väskor, spadar, spett, mjölkkrukor, dunkar, ryggsäckar mm runt omkring. I väntan på att Bosse ska köra undan bilen bjuder Ulle på saft och bulle innan arbetet med att bygga upp allting börjar.

U - Jaha ni, då var vi framme på lägerplatsen, nu kan äventyret börja!

J- Äventyr kan man ju lugnt säga, här är ju värsta kaoset ju!

E- Du vet, det enda som finns här är ju några stora tält, sjuttioelva bajamajor, en vansinnig massa människor och världens röra på stora fält. Ska vi verkligen bo här? Över 3 000 personer, det här kommer att gå åt skogen!

Bu- Javisst, vi är ju skogen ju, det är ju meningen, va', hade du inte fattat det, trodde du vi skulle bo på hotell i stan eller....?

E - Jättekul skämt Burken, hahaha. Fattar du inte att detta blir vår undergång, en veckas lidande i kaos.

M- Äh, det ordar sig ska ni se, ledarna har säkert koll på läget.

J- Visst ser du, experten har talat, efter en halv termin på scouterna och ett par minuter in på sitt första läger tror hon att hon vet nåt! Du, förra årets läger löste sig ju, men då var vi några hundra, här bara kryllar det ju av grönskjortor överallt, som värsta myrstacken.

M- Äh, det fixar sig säkert, Ulle o Bosse vet nog vad dom gör. Någonstans har väl lägerchefen koll på alltihop på något sätt, även om jag inte riktigt fattar hur han gör.

Bu- Du, den va bra den, ledarna vet vad dom gör, lägerchefen har koll på läget, glöm det! Men det enda som är viktigt här är att ledarscouttältet e´ på plats, sen e´ jag nöjd.

J- Men vi måste ju ha någonstans och sova!

Bu- Du, vi e´ inte här för att sova grabben, inte jag i alla fall!

U- Nä, nu får det va sluttjafsat i Blåvalen, här kommer visst Bosse, nu får vi ta tag i detta och börja jobba.

Bo- Jag får ta en bulle och lite kaffe först bara, ni kan ju börja lite smått så länge, ni kan väl ta fram slanorna hit så vi kan börja bygga bord och spisar.

(Aktivitet utbryter, slanor hämtas under lite småbus, pust och stön från Burken etc, Bosse ansluter strax till gänget och delar ut lite nya order.)

Bo- Becka och Eric, kan inte ni gräva en grop till kylskåpet, där i kanten, så kan Ulle o Burken börja med spisen, så tar jag, Joel och Mia och börjar med bordet.

(Övriga jobbar lite i bakgrunden medan Bosse, Mia och Joel jobbar på scenens framkant med lite surrningar, rekvisita bör finnas som snabbt och enkelt byggs till ett bord med 6-7 platser, en spis plockas fram.)

Bo- Okej, nu ska vi se, om jag håller tvärlån här så kan väl ni ta och surra på var sin sida, ni kommer väl ihåg vad man börjar med för knop.

J- Timmerstek förstås, sen slutar man väl med ett dubbelt halvslag?

Bo- Helt rätt, bra Joel.

M- Jag vet inte alls hur man gör, jag har aldrig varit med och tränat på detta.

Bo- Jag förstår, det är helt okej, någon gång börjar man ju. Jag visar dig hur man gör och så kan du kanske göra nästa, håll stadigt här och släpp inte taget, så surrar jag.

Bo- En timmerstek gör man på detta viset, man gör en ögla och snurrar änden runt den parten på detta viset, sen surrar man så här upp framför, bakom, framför den och ner och så bakom igen och upp där du var förut så gör du så några varv. Dra åt hårt hela tiden så det sitter stadigt. Sedan drar man åt med ett par varv på detta hållet, så här, riktigt hårt ska det va´ och sedan avslutar man med ett dubbelt halvslag på detta viset, så där ja. Klart, nu kan du släppa.

M- Nä...

Bo- Jodå, det sitter stadigt nu.

M- Men, det gör jag också...

Bo – Va´ menar du?!?

M – Jag sitter fast!

J- Kolla in, Bosse har surrat fast Mia i bordet!

Bu – Starkt jobbat Bosse, mannen med koll va, Mia!

U – Men kära nå´n då, men lille vän.

J - Men det är ju som Eric och jag har sagt, det är kaos här, detta läger blir vår undergång! Jag vill hem! Här kan dom inte surra bättre än att dom binder fast scouterna vid borden, hjälp ta hit lägerchefen!

Bu- Du, med lägerchefen är det som med Gud, man har hört talas om honom och vet att han finns, men ingen har sett honom, i varje fall inte jag.

M- Men ta det lugnt, det var ju bara en liten olycka och vad lägerchefen finns vet jag inte, men Gud han finns här hos oss så det så!

J- Olycka, kallar du det för ”bara en olycka”?

M – Visst, jag är ju loss igen, ingen fara, det hände inget.

Bo- Rätt tänkt Mia, jag är ledsen att du fastnade, nu sätter vi fart och gör färdigt.
(Med god fart, typ TV-hastighet byggs scenen upp med matbord, spis etc.)

Bo – Så där ja, då var det klart, hem ljuva hem...

J- Huva, det gick ju lika snabbt som för Martin Timell i ”Äntligen hemma”, men utan spik och skruv, grymt alltså!

E- Ja fast Gud är värre, han skapade ju hela jorden på bara en vecka!

M- Ja, jag sa ju att det skulle ordna sig, och förresten kolla runt omkring, det är inte bara vi som har byggt.

(Alla tittar sig omkring)

E- Kolla in Joel, en hel stad, fast av slanor och tältduk istället för betong o asfalt.

J – Bosse får jag och Eric gå runt och kolla lite?

Bo- Visst, var tillbaka om en halvtimme bara, då ska vi äta.

(Joel och Eric promenerar runt lite och ”tittar” på allt...)

E- Kolla in Joel, för ett par timmar sedan var det bara åkrar här, några tält och ett gäng bajamajor. Nu är det som en hel stad med vägar, stadsdelar, affärer och allt möjligt.

J- Ja, det är ju faktiskt grymt, men kolla Eric, vilka häftiga bord dom från NN har byggt.

E- Shcysst, men du, kolla in dom där borden då hos NN dom kommer ju knappast att stå hela veckan alltså, undrar vem som lärde dom surra?

J- Men kolla in det gänget då, de har inget tak över borden, tänk om det börjar regna en massa?

E- Äh, det regnar väl inte på läger heller?!

J- Men du, kolla här då, ”Ledarfik”, har ledarna ett eget café, typiskt fuskigt alltså.

E- Men du, spana in så mycket tjejer det är här, kolla bara in tjejen där, hon den blonda med flätor, va’ söt hon är.

J- Ähh, tönta dig inte nu med sån´t där larv, kom, det är dags att gå hem och äta nu.

(Tillbaka vid matbordet.)

Bo- Bra att ni kommer nu grabbar, nu sjunger vi för maten.

U- Vilken ska vi ta då...?

Bu- Ta ”den korte”, jag orkar inte sjunga en massa, jag är svinhungrig.

U- Okej är ni med!

Sång: ”Mat halleluja, Amen”.

J – Alltså, ni bara måste gå och kolla här omkring, det är som en hel stad här.

E- Ja, det är helt grymt alltså, så häftigt.

U- Så ni tror inte att lägret är bara kaos och undergång längre då.

J- Nä, vi hade väl fel, men jag fattar inte att Mia kunde va så säker på att detta skulle fungera och bli bra redan från början, du har ju aldrig varit på läger eller nåt sånt.

M- Men ni fattar väl att man inte drar iväg med 3 500 personer in i skogen utan att ha tänkt igenom hur det ska fungera! Det måste ju ha varit ledare som planerat i typ ett par år för detta lägret. Jag litade bara på dom, att lägerchefen och andra ledare hade koll fast det verkade rörigt för oss.

J- Ja, det är ju nästan som med att tro på Jesus.

Bu- Nu får du väl ändå ge dig, hur kommer Jesus in i detta?

J- Jomen, jag tänkte bara så här. När vi kom hit kändes det hur rörigt som helst här på lägret, jag fattade knappt va vi höll på att bygga, eller var vi bodde eller nåt, jag blev jätteorolig eftersom jag trodde ingen hade koll.

E- Men du, Mia fattade inte heller riktigt hur allt hängde ihop men litade på dig Bosse, och på Ulle och lägerchefen, så hon var trygg ändå.

J – Precis, och världen är ju rätt rörig ibland, eller hur, massa människor lever och dör, det blir fred här men krig där, det känns som man inte fattar hur allt hänger samman, men man får lita på att Jesus har koll.

M- Jamen, det fattar ni väl att han har, han har ju skapat världen, så det är klar att han har koll på den också.

J- Jag fattar inte var du får all tro ifrån Mia, du verkar lita både på Jesus och ledare hur självklart som helst fast du aldrig gått på söndagsskola eller nåt?

M- Jag vet inte, det är bara så, jag fattade så fort jag kom till UV-scout att både ledarna och Jesus går att lita på.

J- Tänk om det va´ så enkelt för mig också...

Bo- Vi är helt enkelt olika, nu ska vi förresten ha Bibelstudium i patrullen, kanske att vi alla lär oss något som hjälper oss att lita mer på Jesus än vi gör just nu.

Mod och möjlighet till försoning.

Dramat tar sin början vid Blåvalens ”köksavdelning” där matlagningen pågår som bäst. Becka o Mia, dagens kockar, lagar mat, ledaren Bosse finns med liksom Joel o Eric som befinner sig i närheten av elden. Där står dom och petar med långa pinnar, stoppar in små pinnar, mossa mm, allt det där som scoutkillar med eldintresse brukar hålla på med nästan hela lägret.

Bo – Snälla grabbar, skulle ni kunna låta elden vara en stund medan vi lagar mat här? Allt gräs och skräp ni lägger på gör ju att det ryker hur mycket som helst.

J- Jaja, vad får vi mat förresten? (Backar undan ett par steg från elden.)

Bo- Det blir korv stroganoff och ris.

J- Åh va äckligt, måste vi ha det?

Bo- Du det finns inte så mycket att välja på här ute i skogen, men det duger bra.

E- Men det är ju jättegott ju, kanon!

J- Jaja, ät ni bara, jag svälter...

E- Åh, kör UV-scoutlägerknepet bara?

J- Vilket knep är det då...?

E- Häll på en massa ”Piffi allkrydda” på maten så smakar det likadant vad det än är, och man ser ju ändå inte skillnad eftersom all mat är lika sotig och halvbränd.

J- Smart du är, det är ju kanonbra, du har just räddat mig från svält polarn!

E- Varsego, kompis, den bjuder jag gärna på.

(Under tiden denna korta dialog utspelas har killarna återvänt till elden, petandet med pinnar etc.)

Bo- Men grabbar, sa jag inte till er alldeles nyss att ni inte skulle hålla på med elden hela

tiden. Lägg in dom där pinnarna i elden nu genast. Hur många gånger ska jag behöva säga till er att det som...

J o E -..."är i elden ska vara kvar i elden".

Bo- Just det, det är farligt att hålla på och leka med elden! Risken är stor att ni bränner er på elden eller på någon av grytorna. Ni kanske kan vara snälla och hugga lite ved medan vi gör maten klar, så kanske elden kan få vara ifred lite?

J o E- Jaja, tjata.

(Under lite småprat lagar Mia, Becka och Bosse mat, snart hörs ett tjut från Eric.)

E- Aaaj, min finger, jag har sågat av mitt finger, det hänger löst!

Bo- Men snälla Eric, jag får se... (Bosse rusar fram till Eric, Joel står skakad bredvid och tittar på.)

E- Kolla, blodet sprutar!

Bo- Ta det lugnt Eric, det är ingen fara, det är bara ett litet ytligt sår, det här fixar jag med ett litet förband. Förresten så är maten klar så ni andra kan sätta er vid bordet så kommer jag och Eric strax.

U- Var vill du sitta Rebecka?

R- Jag kan sitta var som helst.

M- Det är i alla fall min tur att ha platsen i " bästa skuggan/bästa regnskyddet". (Välj efter väder.)

J- Men den hade ju jag paxat!

M- Hade du ju inte!

J- Hade jag visst!

M -När då...?

J- Förut.

M- Det hörde i alla fall inte jag.

U- Eftersom ni tjafsar så mycket bestämmer jag att Becka sitter där nu,så sätter sig Mia bredvid henne!

J- Men jag hade ju paxat...!?

U- Jo, men nu verkar det vara så min vän att den ende som vet om det är du? Ingen annan verkar ha hört något, så då bestämmer jag.

J-Typiskt alltså, så tjejerna ska förstås få de bästa platserna.

U- Du ska också få sitta där, men det får bli en annan gång, eller vill ni kanske sitta där i knäet på varandra?

J – Aldrig i livet!

(Eric o Bosse anländer till bordet..)

U- Är det någon som har sett Burken förresten?

E- Han skulle träffa några kompisar från Aneby.

J- Bergis några söta ledarscouttjejer....

Bo- Okej, vi kan inte jaga efter honom här, han får lära sig att passa tiderna. Vi sjunger den korte idag...

Alla- Mat, halleluja, Amen.

(Burken släntrar in....)

Bo- Men kolla, när det luktar mat så dyker dom upp i alla fall, ledarscouterna! (Hjärtlig ton.)

Bu- Det är klart, käk vill man ju inte missa.

J- Vad dom söta eller...?

Bu- Vilka då?

E- Anebyttejerna förstås?

Bu- Äh lägg av och larva er, de är bara några kompisar.

J- Kompisar, jojo, tro det den som vill...

(Maten äts på kort tid med lite små kommentarer... ”Kan jag få Piffikryddan tack, skicka saften är du snäll.....”)

U- Jaha, tack för maten kockar, det gjorde ni bra. Då är det bara disken kvar, nu ska vi se, Joel o Eric är visst diskare idag.

J- Va! Är det redan vår tur, vi kom ju nyss hit till lägret.

U- Visst, men eftersom vi inte är fler i patrullen är det eran tur idag och på lördag.

J- Ska vi diska två dagar?

U- Ja, men vi är ju inte så många så det går ju fort.

J- Fort, det kommer att ta hela da'n....!

Bo- Lägg av nu Joel, det tar max en kvart om ni sätter igång nu.

J- Men alltså, jag kom hit för att vara på läger och ha kul, inte för att diska! Jag trodde detta var ett scoutläger, men det här är ju ett arbetsläger för slavar. Inte får man leka med elden, inte får man sitta var man vill fast man har paxat plats, sen så måste man diska! Man borde anmäla er till Barnombudsmannen för barnarbete är faktiskt inte tillåtet i Sverige!

Bo- Joel, vi ska ha kul, massor av kul, men för att ha det måste vi äta. För att kunna äta på rena tallrikar måste vi diska och alla måste hjälpas åt.

J- Men vi måste i alla fall gå på dass om man nu får det för den där diskens skull?

Bo- Ja det klart ni får gå på dass. Skynda er tillbaka bara så vi får undan disken innan vi ska på nästa aktivitet.

J- Ja ja... kom nu Eric, vi ska gå på dass.

E- Jag behöver inte...

J- Jo, det behöver du visst!

E- Jaha.....

(En liten bit längre bort.)

J- Nu har vi läget, vi smiter.

E- Vadå, smiter, vi skulle ju på dass.

J- Det var bara påhitt, jag behöver inte, men det är ju perfekt att skylla på. Bara vi håller oss borta tillräckligt länge måste Bosse fixa disken för att vi ska hinna till nästa aktivitet. Vi skyller på magknip, långa köer, vad som helst...

E- Nä, det här känns inte schysst, jag går tillbaka.

J- Va, överger du mig här och lämnar mig i sticket...

E- Nej Joel, det är du som lämnar oss andra i sticket, det är du som smiter inte vi.

(Eric går tillbaka. Joel sitter och tjurar en stund innan han smyger tillbaka hemåt för att kolla läget. Bosse står och diskar medan Eric sköljer, man kan se och höra att Bosse inte är särskilt glad, Joel smyger bort igen.)

J - Typiskt nu är Bosse arg på mig förstås, Ulle är också arg. Fast värst av allt så är Eric arg och besviken också, så nu går jag här ensam och har ingenstans att ta vägen, det är inte värt att gå tillbaka innan alla lugnat ner sig lite. Jag går in och kollar i det här tältet så länge och spanar in vad som finns här.

(Går in i ett 24-7 bönetält.)

J- Kolla, vilka massa lappar och Bibelord och grejer det var härinne, undrar vad detta är för ett ställe?(Joel kikar lite på väggarna.)

K- Hej, kan jag hjälpa dig med något? (En kaplan kommer fram.)

J- Vad är detta för ett tält, vem är du förresten?

K- Jag heter Evert och är lägerkaplan här på Mersmak?

J- Kaplan, det är väl samma sak som pastor va?

K- Japp, det stämmer, och det här tältet är ett bönetält. Hit kan man komma för att vara med Gud, be för saker som är jobbiga och tacka för saker som är bra. Här är det någon som ber nästan hela tiden.

J- Så hit kan man gå när man är ledsen för nå't, typ, något som man behöver hjälp med när allt gått snett?

K- Ja, man kan gå hit när det är bra också, när man är glad och nöjd. Men du verkar mest ledsen tycker jag, vad är det som har hänt?

J- Äh, jag, har, typ, tjafsat med mina kompisar om en löjlig grej, vilken plats vi skulle sitta på. Jag ljög om att jag paxat platsen fast jag inte hade gjort det egentligen. Så lekte jag med elden fast Bosse sagt till tusen gånger att jag inte fick. Sedan så smet jag från disken också och lämnade min bästa kompis ensam med den.

K- Hur känns det nu då?

J- Helkasst, jag känner mig usel, jag läste ett par Bibelord som någon skrivit här på klotterplanket och började tänka efter. Jag inser att jag har gjort fel, och att de som är besvikna på mig har all rätt att vara det, det känns som om jag skäms inför Gud också.

K- Vad ska du göra åt detta då?

J- Be om förlåt förstås, finns ju inget annat att göra. Så hoppas jag att dom förlåter, men jag vet inte riktigt hur jag ska be om förlåtelse på ett bra sätt?

K- Okej, ditt förslag att be om förlåtelse är bra, jag kanske kan hjälpa dig lite på traven med att göra det.

J- Vill du verkligen det?

K- Visst, sånt har man kaplaner till, ja andra ledare också förstås. Ska vi börja med Gud då, du kan ju be efter mig.

(En enkel bön där Joel stavar efter...)

- Gud du vet att jag har gjort saker som är fel, jag är ledsen för det, jag ber om din förlåtelse, i Jesu namn. Amen.

K- Känns det bättre?

J- Absolut, mycket bättre, men kanske att det jobbigaste ändå är kvar?

K- Vaddå?

J- Att be patrullkompisarna och ledarna i Blåvalen om förlåt.

K- Visst är det jobbigt, men det behövs ju det med. Men vänta lite innan du går så ska du få med dig ett brev från mig till Blåvalen.

(Kaplanen skriver lite på ett papper.)

J- Tack för hjälpen.

K- Ingen orsak, och du Joel, lyssna extra noga på Bibelstudiet idag, det handlar ganska mycket om dig och mig, ja förresten om alla människor.

J- Jag lovar...

(Utanför stannar Joel till och läser brevet högt för sig själv.)

”Till Patrull Blåvalen .

Joel har berättat för mig om hur tokigt han gjort mot er alla och hur ledsen han är för det som hänt.

Han ångrar sitt tjafsande om platser, att han inte lyssnat på ledare som säger till och smitit från disk och svikit sin kompis. Jag hoppas att ni alla förlåter honom eftersom ni vet att Gud förlåter oss alla och ni vet också att ni själva kommer att behöva be om förlåtelse ibland. Jag är säker på att den scout som nu kommer tillbaka till er är annorlunda än den som smet från disken.”

Hälsningar Evert Lägerkaplan.

(Med brevet i hand vandrar Joel hemåt, tillbaka till Blåvalen.)

Att komma igen...

/Åter startar dramat runt patrullens matplats. Detta är ju den fasta punkt man på ett läger utgår ifrån och återkommer till. Här möts patrullen, här vistas ledare ofta, här tillbringar man mycket tid av lägret eftersom maten kräver förberedelse –ätande- efterarbete och kringjobb med ved, eldning, vatten osv. Verksamhet som i hög utsträckning äger rum just här, denna plats är scoutens fäste i den röriga tillvaron som inte minst ett storläger utgör./

/Scen. Matplats: Bosse och Ulle håller tillsammans med Mia och Eric på att tillreda mid-dagen. Burken och Becka håller på att såga och hugga ved i bakgrunden. Joel kommer indragande med en kärra och en vattendunk, det får gärna skvätta lite. OBS! Viktigt när man ”retas” lite med varandra i patrullen är att tonen är hjärtlig och varm, man ska känna den stämning som är vanlig i ett kompisgäng som trivs, lite små-retligt men hjärtligt./

Bu – Öh, Joel, är det tungt så jag ska hjälpa dig?

J- Gärna, jag tror inte jag kan lyfta av den själv.

(Burken går fram för att hjälpa Joel lyfta av.)

Bu- Du, det här blir ju inte så jobbigt, hälften har ju runnit ut på vägen. Du har inte hört talas om att man kan sätta lock på dunken va’?

J- Jo, men jag glömde ta med det...

Bu- Smart Joel...

M- Men du Burken, det är väl tur för dig att den bara är halvfull, då kanske till och med du orkar lyfta den?

Bu- Var fick du luft ifrån nu då... (Burken lyfter upp dunken med viss möda.)

M- Genom att andas naturligtvis, vad trodde du?

J- Är det inte middag snart, jag är döhungrig?

Bo- Ett par minuter bara, så är det klart...

J- Vad blir det?

Ulle – Det blir pytt i panna med ägg och rödbetor.

J- Jaja, det går ju i alla fall att äta.

Bu- Va' inte så säker på det du, det är ju Eric o Mia som är kockar idag, ha, ha...

Bo- Håll inte på å' hacka på varandra hela tiden...

Bu- Men du, det är ju bara på skoj.

Bo- Jag vet, men ändå..., nu hjälps vi åt med att duka fram så att vi kan äta, maten är klar nu.

(Alla hjälps åt all plocka fram lite muggar, tallrikar, grytan hamnar på bordet etc.)

Ulle -Nu när vi ändå är samlade vill jag berätta om vad som gäller i eftermiddag. Vi ska iväg på ett projekt och ni ska vara klädda efter väder förstås. Alla ska ha med sig en kåsa också.

En annan sak ni kan fundera på är det som händer efter lägerbålet ikväll. Då kommer vi att ha frivillig bön här i byn, vi samlas i militärtältet längst bort och alla som vill är välkomna.

M- Vad gör man på frivillig bön då?

Ulle- Man samlas alla som vill för ha som en andakt typ, man sjunger en del lovsånger och körer och så ber man tillsammans. När man ber så är det så att alla som vill kan få berätta om det är något man vill be för och så gör man det.

M- Det låter ju inte farligt i alla fall.

Bu- Häng på Mia, det är helschysst alltså, mysfaktorn är typ 10 av 10. Jag ska i alla fall gå dit, sen är det raka spåret till ledarscouттältet efteråt, perfekt planering.

M- Jag hänger kanske med och kollar vad det är i alla fall, ska du med Becka?

(Becka nickar....)

E- Jag går om Joel går?

J- OM jag går! Vad är det för fråga, det är klart jag ska gå!

E- Lovar du Joel, det skulle kännas bra för mig om du också är med?

J – Men jag sa ju nyss att jag ska gå. Har jag sagt det så har jag. Du vet, jag tror att Jesus vill att jag ska vara där, och jag vill göra det jag tror Jesus vill. Dessutom är ju du min bästa polare, jag lovar dig mannen, och Jesus, I'll be there. Om inte en endaste liten kotte till är där så ska i alla fall jag vara där, det kan du lita på så sant jag sitter här!

E- Okej, jag hänger väl med då.

J- Men nu polarn säger mina behov mig att det är dags att besöka en baja-maja och sedan kiosken.

E- Det där var ljuv musik för öronen polarn, särskilt ordet kiosk typ..

J- Visst var käket du lagat helt okej, men en glass till efterrätt skulle sitta fint va'?

E- Så sant, så sant!

Bo – Okej, men grabbar, se till att ni är tillbaka om en halvtimme!

(Scen 2 utspelar sig direkt efter kvällens lägerbål i samband med uppbrottet från samlingen..)

Bo- Okej, ni kommer väl ihåg att det är frivillig bön i tältet för alla som vill?

Bu- Visst Bosse, vi är på gång, eller hur Becka?

B- (Nickar med huvudet.)

M- Nej, jag tror inte jag hänger på, jag har en annan grej på gång ikväll, jag ska träffa några jag lärt känna här på lägret.

Bo- Visst, du får göra som du vill, men du är tillbaka innan läggdags, okej?

M- Visst, jag lovar...

J- Vart ska du Mia?

M- Säg inget till någon annan, lovar du?

J- Jag lovar, och jag är ärlig och håller löften som UV-scoutlagen säger.

M- Det är några jag träffat som känner en ledarscout som fixat en TV, fattar du, vi ska kolla på TV, kaka chips och sånt, ett riktigt fredagsmys mitt i skogen.

J- Men TV:n funkar väl inte här, utan ström och allt?

M- Han har löst det med något bilbatteri tror jag, jag vet inte hur, men han har fixat det i alla fall.

J- Va' kul det låter, får jag hänga med tror du?

M- Jag får ta med en till har dom sagt, jag tänkte ta med Becka men hon vill absolut inte missa frivilliga bönen säger hon. Du kan få hennes plats, men du måste ha med dig godis eller chips eller nå't sånt, det är biljetten typ.

J- Okej, jag är på.

M- Men du, va' säger Eric då, du har ju lovat att gå på bönen du också?

J- Lovat och lovat, saker dyker ju upp som man inte vet nå't om, man kan ju ändra sig, typ.

Synd att han inte kan hänga med på TV-kväll bara. Men det löser sig, han fattar säkert...

M- Men du lovade ju till och med Jesus att va med?

J- Jamen, han fattar ju, han har ju också varit grabb vet du, han fattar säkert att man kan behöva ändra sig när nåt viktigt dyker upp.

M- Viktigt? Är detta viktigt...??

J- Viktigt och viktigt, men kul då. Äh, nu snackar vi inte mer om detta....

M- Ska du inte säga till Eric att du inte kommer med då?

J- Nääeh, han kan ju inte hänga med på TV-kväll ändå, så, äh, jag tar det med honom sen.

M- Okej, jag ska bara hämta min chipspåse så sticker vi, det börjar bli brädis...

J- Visst, jag hämtar ostbågarna mamma skickade med så möts vi utanför ditt tält...

(Scen 3 utspelar sig vid läggdags. Eric håller på att krypa ner i sovsäcken då en lite slokörad Joel kommer in i tältet för att lägga sig.)

J- Tja, läget... (tveksamt)

E- Ja, det är väl okej förutom att man upptäckt att den man trodde var ens bästa polare är en svikare som inte alls dyker upp på bönen fast han har lovat.

J- Åh, du vet det kom upp en grej liksom, en grej jag inte visste innan, typ. Mia drog iväg med mig på en annan grej typ, så det är nog mest hennes fel.

M- (Inifrån sin sovsäck där hon ligger nerkrupen.) Hörru du, skyll inte på mig! Jag frågade dig vad Eric skulle tycka, det var ditt val att hänga med och det var du själv som påstod att ”du är ärlig och håller löften”.

J- Mia, är du redan här!? Hade ingen aning om det, tjejer brukar ju ta så lång tid på sig på dass!?

M- Visst, då passar det att skylla ifrån sig på mig va', när du tror att jag inte är här?

J- Jamen, öh, men, alltså typ, äh .. Förlåt Mia, det va' dumt av mig och göra så, fegt. Det känns som detta bara blir värre och värre.

E- Var har ni varit egentligen?

J- Jag vet inte om jag kan säga det?

E- Schysst då, är det en hemlis va du har gjort nu också? Då kan ju bara va' en sak, vad heter hon?

J- Vaddå hon...???

E- Tjejer du träffat ikväll förstås!?

J- Är du galen eller, jag har väl inte träffat nå'n tjej heller, du vet väl vad jag tycker om tjejer?

E- Jag trodde det, tills nu.

M- Åh, vi har varit och kollat på TV, eller rättare sagt vi skulle kolla på TV.

E- TV, här ute i skogen?

J- Ja, du vet, det var några som Mia träffat här på lägret som hade en kompis, som hade en kompis som var ledarscout och som smugglat med en liten TV hit med bilbatteri och allt.

E- Men, man kan väl inte kolla på TV härute, det ju själva grejen med läger att man gör en massa andra saker än det man alltid kan göra hemma, typ som att kolla på TV. Det är ju helt kass, på sommarn går det ju dessutom bara en massa dåliga repriser. Va' såg ni för nå't då?

J- Myrornas krig och Snöstormen!

E- Vad är det för filmer!?

J- Det är inga filmer, det gick ju inte å få in en enda kanal, ingen bild alls. Det var bara massa små svarta prickar som for runt på den vita rutan. Mina ostbågar kåka dom upp också, jag hann bara få ett par stycken..

M- Mina chips också...

J- Va' gjorde ni då?

E- Va' på bön förstås, eftersom vissa av oss håller våra löften. Vi hade det jättemysigt. Vi sjöng lite sånger och så bad vi tillsammans för allt möjligt. Det var jättemysigt och på något sätt som jag inte kan förklara kändes det att Gud var där, jag aldrig känt något sådant förr. Becka berättade om hur Gud hade hjälpt hennes mamma att blir frisk då hon var svårt sjuk, helt fantastiskt vad Gud kan göra.

J- Berättade Becka något, hon öppnar ju knappt munnen annars?

E- Men nu gjorde hon det, vilken berättelse ni missade, vilken tjej hon är...!

J- Åh, varför gick jag på den där löjliga TV-kvällen?

E- Fråga henne så berättar hon säkert en annan gång, för hon är snäll, en kanontjej.

J- Har du blivit kär nu igen?

E- Kanske, fast i så fall både i henne och Jesus.

J- Jesus ja, det e ju det med honom också.

E- Vadå detta med Jesus?

J- Ja, du vet, jag hade ju lovat Jesus att gå på bönen. Det känns inget bra detta, det känns som jag svikit både min bästa kompis och Jesus.

E- Jahadu, min förlåtelse kan du få nu, men den där Jesusgrejen, den får du fixa med honom på något sätt.

J- Hur fixar man det då?

E- Du, det kan du fråga ledarna om på nästa Bibelstudium, jag tänker i alla sova, med gott samvete.

Att öppna för andra...

/Som i tidigare drama tar handlingen sin början vid matplatsen. Här ska, förutom partrullmedlemmarna, finnas en "matback" ska stå på marken innehållande ingredienserna som står på lördagens meny (Kassler, potatis och sås). Bosse står och kollar på det medföljande receptet. På bordet finns några fotogenlampor och ett par flaskor lampolja eftersom Ulle och Burken håller på med lite översyn och service av fotogenlamporna. Beroende på vädret denna lägerdag ligger Becka och Mia antingen och solar (vid vackert väder förstås), eller som alternativ sitter dom och kollar på vad Ulle o Burken gör eftersom det är regnskydd över bordet (vid regn), är det hemskt kallt kan de stå vid elden istället för att värma sig.

Bu- Ulle, på den här lampan finns ingen veke kvar?

U- Någon kanske har skruvat ner den för långt så att den har lossnat och ligger här nere i behållaren i botten. Får jag den så ska jag visa hur man gör.

Bu- Bosse, vad blir det för käk idag förresten?

Bo- Det blir kassler och potatis.

Bu- Suveränt, jag är hungrig redan.

Bo- Vaddå redan, jag tycker du har varit hungrig hela tiden sedan vi kom hit, hur mycket mat du än stoppat i dig är du ju hungrig fem minuter senare.

U- Jo men så är det när man är ute hela tiden, då behöver man äta mer, så står du ju i växten också.

Bu- Åh, "så står du ju i växten också", du låter ju som värsta faster Greta. Varenda gång vi träffas är det samma visa "Å vad stor du har blivit, Anton lille", "Åt nu ordentligt Anton lille, du står ju i växten", "Man blir så hungrig då man är ute på landet, det är luftombytet förstår du, ta lite mer lille gubben".

Nä, jag säger som rapparna, ”ey, yo, mannen, visa respekt för mig för mig mannen”, ”det är allt jag kräver, respekt”.

U- Okej, respekt vad det, men nu får du ta och kolla här på detta, mannen.

Bo- Ja en sak säger jag bara, det finns tre saker som är viktiga för att man ska orka med ordentligt, det är mat, sömn och kaffe. När man är på scoutläger blir det ju som det blir med sömnen så då får inte kaffe och mat fattas, då pallar inte jag med helt enkelt. Men får jag bara mycket mat och mycket kaffe så funkar det. (Håll gärna upp lite kaffe i en kåsa från en sotig o väl använd kaffepanna.) Någon mer som vill ha?

U- Nej tack, det är så bra ändå, man kan ju inte dricka kaffe jämt!

Bu- Jorå, Bosse kan.

U- Koncentrera dig lite på detta nu Burken.

/Här ska ett litet stick in med Becka och Mia som pratar lite väder och annat. Väder är ju viktigt på läger utlämnad som man är, men det är ju svårtippat nu hur det blir då. Här hoppas jag dramagruppen är beredda på en improvisation, ett litet tjejsnack om väder, dass, någon kille tjejerna sett, någon sak som hänt på lägret som alla känner till och så.../

/Efter en liten stunds tjejsnack kommer Joel och Eric in på scenen med en fotboll i händerna./

J- Ni skulle bara se, vilka grymma grejer dom bygger borta på marknadsplatsen!

E- Ja, alltså, dom bygger typ värsta jättegungan, och klättrväggar, och det ska bli drick-abacksklättring och en hel massa kul saker. Häftigt alltså!

J- Coolt, jag säger bara det, coolt är vad det är!

E- Ni vet alltså, det blir ju nästan lika bra som Liseberg, fast lite annorlunda förstås, men ändå...!

J- Det är bara ett fel, man är ju nästan utan pengar, typ.

Bo- Har du gjort slut på pengarna Joel?

J- Slut och slut, alltså, jag hade 50 spänn i plånboken när jag åkte hit. Sen sa mamma att hon skulle skicka med hundra spänn extra i packningen. Men dom finns inte, jag har letat överallt.

Bu- Har du kollat i tvålasken då?

J- Vad för något?

Bu- Du vet en liten låda i plast med en tvål i. Mammor lägger dom ofta i necessären ihop med tandborste och tandkräm.

J- Tandborsten och tandkrämen har jag ju hittat, men sen har jag inte kollat så noga på andra grejer, det är ju bara onödigt lafs ändå.

Bu- Du, mitt första läger gick jag igenom nästan pank för att jag inte hittade pengarna mamma skickat med. När jag kom hem hittade hon dom i tvålasken där hon lagt dom.

Som jag fick skäll för att jag inte använt tvålen på hela veckan. Mitt tips, kolla tvålas-ken.

/Joel kilar iväg en snabbis och är snart tillbaka på scenen./

J- Tack Burken, du har räddat mig, morsor är sig lika, lurigt va', lägga pengarna ihop med tvålen?

Bu- Du ska få ett tips till, ta och gnugga tvålen under vatten en stund och sota ned den lite också så den ser använd ut.

E- Smart, det ska jag också göra.

M- Va', har ni inte använt tvål på hela veckan! Va' äckligt!!

J- Klart vi inte har, det är ju en del av vitsen med läger, man får va' smutsig utan att någon tjuatar.

E- Visst, man behöver ju knappt byta kläder heller.

Mia- Va, har ni haft samma kläder hela tiden!?

J- Ja visst, ja, inte när vi bada förstås men annars så...

E- Nej broder, det luktar för mycket mammatjat om detta snacket. Vi går och kickar lite istället...

J- Visst, ska vi köra klockan eller...?

(Klockan går till så att man i tur och ordning kickar, först en gång, nästa varv två gånger, nästa ska man klara tre kickar etc. missar man åker man ut. Så kör man tills bara segraren blir kvar.)

E- Okej, jag börjar.

(Killarna kör klockan en liten stund men bara kort, bollen ska sedan landa på bordet bland fotogenlyktor, flaskor m.m.)

U- Men snälla nå'n!!)

J- Men, oj, förlåt.....!!

E- Förlåt...!

Bo- Men, vad har ni gjort. Ååhhh, åhh, jag blir galen, elände också, maten, all maten,!!

U- Vad är det Bosse?

Bo- Maten, hela middagen är förstörd, dom har kryddat alltihop med fotogen!

Bu- Va sa du?!?

U- Men det går säkert att fixa till...

Bo- Nej du Ulle, det här går inte att fixa. En hel flaska fotogen rann ut över maten, det går inte att äta detta. Åhh, vad har jag sagt om bollspel här vid matbordet, och hur många gånger....!?

J- Förlåt, det var inte meningen...

U- Det är klart det inte var meningen....

Bo- Nä, men det var vansinnigt dumt, åh, alltså nu blir jag galen..., ingen middag!

U- Jag går och kollar på matutdelningen, det kanske finns extra?

Bo- Ja, jag sätter på lite kaffe till...

(U- Går men är snart tillbaka.)

U- Nej, tyvärr så fanns inget, allt var utdelat, men jag har i alla fall fått extra mackor och flingor.

Bo- Men jag vill ha middag, inte mackor!!

U- Ta det lugnt, jag vet att du är trött och har sovit dåligt, men det ordnar sig ska du se...

Becka- Kan vi inte be till Jesus om hjälp, han gjorde ju faktiskt ett brödunder en gång då flera tusen fick mat. Han kan säkert hjälpa en liten patrull på storläger också. Ni säger ju på bönesamlingarna och bibelstudierna att man kan be om allt, eller hur?

U- Det var ett mycket bra förslag Becka, precis så gör vi.

(Alla samlas runt bordet och Becka ber...)

- Jesus, du vet om det som hände och att maten blev förstörd, hjälp oss så vi får middag. Amen.

J- Du, Eric, jag tror vi ska hålla oss undan en stund medan Bosse, typ, lugnar ned sig lite.

E- Jag är med, vi drar, ...typ.

(Killarna smyger iväg med slokande miner. Efter ett litet stycke sätter de sig ned på backen, när de suttit där en liten stund kommer en okänd ledare förbi.)

Ledaren- Va' ni ser ledsna ut då, har det hänt något, kan jag hjälpa er kanske?

J- Ja alltså, vår middag blev förstörd, typ, av fotogen, så vi får ingen middag, och det var liksom vårt fel så...

Ledaren- Så ni behöver mat alltså!?

E- Just så är det.

L- Men då kan jag ju faktiskt hjälpa er, vi har redan ätit och det blev ganska mycket mat över. Häng med så kan ni få äta upp den.

J- Säkert!?

L – Visst, kom, vi bor precis här bakom.

(Ledaren tar med dom ett stycke bort och där serveras det strax mat på två tallrikar, precis innan första tuggan stannar Joel till...)

J- Du Eric, detta är inte rätt.

E- Jo, det visst rätt, det är ju en maträtt, ha, ha, den du..

J- Jättekul! Men jag tänker så här alltså, vi sabbade ju middagen fast nu får vi chansen att äta oss mätta, men dom andra i patrullen är ju lika hungriga som vi.

E- Jaha, och...??

J- Alltså, vi borde ta med maten hem och dela med oss av den.

E- Hur långt räcker det då, fatta, detta är ju en enda portion för "Burken" sen är det

slut, jag tycker vi äter.

J- Nej, det känns inte rätt. Vi bad om mat tillsammans hela patrullen, då får vi allt dela på maten vi får som bönesvar också.

/Joel vänder sig till ledaren och säger../

– Du, kan vi låna tallrikarna och ta med maten hem till patrullen så dom andra får lite också.

L- Visst, men ta med grytan här, det finns lite mer i den. Jag ska kolla med dom andra patrullerna om det finns mer så kommer jag bort med det till er, var bor ni?

E- Ser du den blå presenningen där borta, nära trädgården, det är vårt bord.

L- Okej, jag ska kolla lite så får vi se.

Joel och Eric kommer till Blåvalens bord där man just satt sig för att äta mackor.

J- Här är lite mat vi fick på ett ställe här borta, vi tänkte vi kunde dela på den.

E- Har vi tur så kommer det snart lite mer.

Bosse- Det är snällt grabbar att ni delar med er av det ni funnit. Förlåt att jag blev så arg förut, det var dumt av mig.

J- Fast det går ju att förstå varför du blev arg, vi skulle inte spelat boll här, förlåt.

Becka- Det är nog bäst vi ber Gud välsigna denna maten om den ska räcka, det är ju inte så mycket precis.

Alla- Gode Gud välsigna maten. Amen.

/Nu utspelar sig följande, samtidigt som man börjar ta för sig lite var dyker den okände ledaren upp med en gryta med mer mat... han följs av fler t.ex häradshövdingarna/

Alla med en kommentar i denna stil.../

- Vi hörde ryktas om en patrull som fick maten förstörd, vi fick lite över som ni gärna kan få...

Snart sitter alla i Blåvalen mätta och belåtna med flera grytor över....

J- Du Eric, vilket under vi fick va med om, alla är mätta och det finns mat över 'som räcker till ett par patruller till.

E- Absolut, synd bara att vi kom på detta så sent på lägret.

J- Vad för något?

E- Att man inte ens behöver laga middag för att bli mätt här, det går ju bra ändå.

J- Du, jag tror inte Jesus hjälper oss om vi bara struntar i allt och ska försöka leva på andra.

Men om vi råkar illa ut som idag, och ber om hjälp och sedan gör vad vi kan och delar det vi fått. Då verkar det fungera. Jesus hjälpte oss ju.

E- Du, erkänn att Jesus är cool, han är grymt bra. Egentligen borde vi dela med oss av det också, inte bara av maten.

J- Men hur ska vi göra det då...

E- Jag kom på det (viskar något i Joels öra.....)

J- Vilken superidé, bara kioskgubben ställ upp på det så....?

E- Kom så frågar vi...

(Killarna försvinner ut och dramat är slut för denna gången. På marknaden kommer de sedan att dela ut klubbor med texten ”Godis är gott, Jesus är godare” som ett försök att dela med sig, inte bara av mat utan också av Jesus.)

MERSMAK -vidare

/Scen: Vi befinner oss vid matbordet där två tappra men nu ganska slitna och trötta ledare i form av Bosse och Ulle möts./

Bo- Ulle, har du väckt alla?

U- Ja, fast det var ett sömnigt gäng idag du, och Burken va´ inte där...?!

Bo- Undrar var han är då? Men att scouterna är sega förstår jag, det börjar kännas i kroppen att man sovit på liggunderlag en vecka.

U- Mmm, lägerlivet tar på krafterna, men du, jag lovade att dom skulle få dra sig lite extra och att vi skulle fixa till frukosten idag, är det okej eller? Jag orkade inte tjata på dem igen om kockar och diskare och...

Bo- Det är lugnt, så här sista dagen kan vi väl va´ lite hyggliga. Det kan väl va´ bra och fjäska för dom lite innan föräldrarna dyker upp och frågar hur dom har haft det, vi kanske får bättre betyg då?

U- Man kan ju hoppas i alla fall. Du, om jag sätter fyr i spisen och fixar O´boj så kan väl du ta fram mackor och sånt.

Bo- Visst...

(De pysslar en liten stund och under tiden släntrar fyra ganska trötta scouter in på scenen och slår sig ned vid matbordet, gäspande och lite huttrande, rufsiga i håret så där som man är på en lägermorgon. Här får gärna fällas några kommentarer med anknytning till det som kännetecknat lägret t.ex. hur många myggbett man har om det varit mycket mygg, solbrännan som svider om det varit vackert, om skoskav från regnstövlar om vädret varit uselt, makrillpålägget eller den eviga skogaholmslimpan.. etc.)

Bo- (Ställer fram brödkorgen på bordet och säger.)

- Välkomna upp till en ny dag alla Blåvalar och kom ihåg att...

(Alla scouter fyller i)... ta vara på dan för den kommer aldrig igen.

J- Måste du säga så var enda morgon Bosse?

Bo- Jamen, det är ju sant!

J- Men ändå, vi har ju hört det nu.

Bo- Du jag lovar dig, imorgon slipper du höra det, men idag har jag en överraskning åt er.

J- Vadå för överraskning!?

Bo/ Ni ska få O'boy till frukost...!

E/ Va' kul du e' Bosse, vi har ju typ inte haft det till frukosten hela veckan heller. (ironiskt)

(Nu dyker Burken upp...)

Ulle- Men kolla vem som kommer, har självaste ledarscouten redan kravlat sig upp ur sovsäcken.

Bu- Nä, för jag har inte lagt mig än...

Mia- Har du varit uppe hela natten, coolt!

U- Nej, det tycker jag inte, lille Burken är du inte hemskt trött?

E- Han har ju varit trött hela veckan ändå så det gör väl ingen skillnad...

Bu- Åh, vad jag är hungrig...

M- Ja, det är ju nå't annat som du har varit hela veckan.

Bo- Nä, nog snackat om Burkens mat och sovvanor nu, nu sjunger vi och det får bli den korte...

Alla- Mat halleluja. Amen.

U- Okej, var så goda och hugg in på sista lägerfrukosten för i år, hoppas den ger Mersmak, haha.

J- Usch, tänk att det redan är sista dan på lägret, jag kan inte fatta att det har gått så fort.

E- Det är så konstigt detta med tid. Jag kan inte fatta hur en skolvecka och en lägervecka kan kännas så olika långa fast de egentligen håller på lika länge!?

J- Du, en enda mattelektion kan ju kännas längre än en hel vecka på läger.

M- Man skulle ju lätt ha kunnat stanna en vecka till utan problem.

Becka- Jaa, tänk så mycket jobb med att bygga allt detta för bara en enda vecka, längre läger, det är vad jag tycker!

Bo- Men man brukar ju säga att man ska sluta när något är som roligast och bäst.

J- Du Bosse, så där brukar min farsa säga, men jag har kommit på att det är en typisk ursäkt för vuxna när dom inte orkar längre. Men ni vill inte erkänna att ni inte orkar så då kör ni med det där "man ska sluta när det är som roligast" för det låter bättre.

U- Ja, du har nog rätt Joel, för mig känns det lagom nu, men bra har det varit.

Mia- Kan inte alla berätta var de tycker har varit bäst under veckan?

Bo- Ja, det hinner vi nog, om alla berättar nå't kort, sen är det dags att plocka undan och packa ihop, jag ska bara hämta kaffet...

J- Kolla, nu är han igång igen koffeinmissbrukarn.

E- Men Joel du vet väl va' han alltid säger, för att må väl måste man ha mat, kaffe och sömn. På läger missar man mycket sömn och vad gör Bosse då...

J- Han fyller på med mer mat och en massa kaffe för att det ska jämna ut sömnbristen.

B- Just det, det känns bra att jag har lärt er något viktigt om lägerlivet, men nu kör vi bästa lägerminnet, vem börjar?

Erik- Kan inte jag få börja!?

Bo- Visst, kör igång du så fortsätter vi laget runt sen.

E- Jag tycker att de stora lägerbälarna var häftigast, med så mycket folk och kul program och så, de har varit alla bäst, mer lägerbål vill jag ha.

Bo- Jag tyckte missionsprojektet var intressant, ja, projekten över huvud taget har varit bra, det hade varit roligt att hinna med något mer.

Becka- Jag tyckte marknaden var roligast, och allra bäst var..... (fyll i med marknadens våghalsigaste attraktion), den var grymt kul, jag hade kunnat åka hur många gånger som helst, mer tid för marknaden skulle jag vilja ha.

J- Åkte du i den Becka, den var ju läskig!

E- Jamen, jag säger ju att visserligen är Becka är blyg, men hon är grym när man lär känna henne.

J- Ja jag tycker i alla fall att Bibelstudierna har varit bra med sång, och drama och snacket efter i patrullen, man lär sig mycket om Jesus på ett sätt man fattar, det gillar jag. Det och kiosken har varit bäst, och bad. Mer Bibelstudier och mer bad och mer kiosk.

M- Ja, jag kan inte välja, allt hänger ju liksom ihop och blir bäst tillsammans, hela lägergrejen är bäst, det blir det bästa på hela sommarlovet, mer läger helt enkelt.

Ulle- Ja, jag vet i alla fall att jag tycker att Blåvalen har varit bäst. Att få va med er på läger, det är mysigt, lite jobbigt ibland kanske, men mysigt, så jag hoppas att ni vill hänga med på fler läger...?

Alla- (Lite utrop i mun varandra, visst mer läger, jag ska med nästa år...)

Bosse- Bra, det ser vi fram emot, men först ska vi avsluta detta, så kom igen nu, nu packar vi ihop!

Copyright SAU www.sau.nu
Berättelser: Ulf Häggqvist
Illustrationer: Per Gustafsson
Layout: Ulla Järn
Kopiering förbjuden